

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการศึกษารูปแบบ เนื้อหา และประเด็นทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับคอลัมน์ ชุบชิบ “บีบลิว” ในเว็บไซต์ผู้จัดการออนไลน์ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) สามารถนำเสนอผลการศึกษาได้ ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผู้วิจัยได้สุ่มเนื้อหาในคอลัมน์บีบลิว จำนวน 24 เรื่อง โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับ ประเด็นรูปแบบ และวิธีการนำเสนอ นอกจากนั้นเป็นการศึกษาในส่วนของกระดานข่าวสาร (Webboard) เพื่อวิเคราะห์รูปแบบของ การปฏิสัมพันธ์ของผู้ลงข้อความในเว็บบอร์ด และเพื่อศึกษา ความเชื่อมโยง ระหว่างผู้อ่านกับเนื้อหาที่ข้อเจ็ดนำเสนอ

1. รูปแบบ

จากการวิเคราะห์รูปแบบคอลัมน์บีบลิว จัดเป็นคอลัมน์ชุบชิบนินทาออนไลน์ เฉพาะ (Exclusive) ในส่วนบันเทิง เว็บไซต์ผู้จัดการออนไลน์ ซึ่งมีลักษณะเป็นสื่อประสม (Multimedia) สามารถรับฟังเสียงบรรยาย เรื่องในคอลัมน์ได้ (Audio Clip) และมีลักษณะการ สื่อสารสองทาง ที่มีปฏิสัมพันธ์ (Interactivity) ได้ตอบผ่านทางเว็บบอร์ด หรือกระดานแสดงความคิดเห็น ในส่วนของเนื้อหา พบว่า มีการนำเสนอเกี่ยวกับดารา นักร้อง นักแสดง และบุคคลในวงการ บันเทิงไทย โดยไม่ระบุชื่อ ใช้ภาษาที่ส่อไปในทางลามก หยาดคาย ในประเด็นเรื่องที่ปกปิด ปิดบัง เช่น เรื่องเพศ เรื่องอื้อฉาว เรื่องปัญหาภายในครอบครัว และเรื่องการทำคามผิดศีลธรรม กฎหมาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- ประเด็นเรื่องเพศ เรื่องอื้อฉาว

มีการนำเสนอเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ พฤติกรรมรักร่วมเพศ การสำ สอนทางเพศ ของดารา นักแสดง นักร้องทั้งหญิง ชาย และความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างดารา นักแสดง นักร้องหญิง กับผู้ชายระดับใหญ่ที่มีฐานะร่ำรวย ทั้งในวงการบันเทิง และนอกวงการ เช่น

“...พฤติกรรมชอบกำราบผู้ชายของน้องห่าวเด็กจะแสดงออกชัดเจนมากยิ่งขึ้นเวลาที่อยู่บนเตียง โดยเธอมักจะเป็นฝ่ายลุกปลุกเร้าอารมณ์ผู้ชายก่อนอยู่เสมอ จนเมื่ออะไรต่อมิอะไรมันคั่งค้าง หลอนถึงจะกระโดดขึ้นไปข่มแล้วก็ควมฉับๆ ด้วยความว่องไวราวกับฝึกวิทยายุทธมาหลายสิบปี โดยเฉพาะลีลาการสำส่อนที่สะอึกถึงใจนั้น เล่นเอาผู้ชายหลายคนถึงกับอยากจะสาบานตัวขอยุ่ข้างล่างไปตลอดชีวิต เรื่องนี้เป็นที่รู้จักกันในหมู่ของผู้เคยผ่านสงครามน้ำกับเธอมาแล้ว จนกลายเป็นโลโก้คิดที่ว่า ถ้าเป็นน้องห่าวเด็กของแท้ต้องอยู่ข้างบน เท่านั้น แต่นั่นไม่พอนอกจากจะชอบข่มเป็นนิจแล้ว น้องห่าวเด็กยัง ชอบเบิ้ล เป็นชีวิตจิตใจ ทุกครั้งที่เสร็จกิจเธอจะสะกิดขออีกรอบ ผู้ชายเห็นแล้วอยากจะเป็นลมเพราะแค่ลีลาเห็นเวหาของเธอก็อึ้งอยู่แล้ว ยิ่งอ่อนปวกเปียกไม่หาย นี้ยังมีหน้าจะมาขออีกยก งานนี้พวกผู้ชายทั้งหลายก็เลยพร้อมใจกันเรียกหลอนว่า **อีเด็กอุโบดำ...**”

จากเรื่อง ว่าด้วยเรื่อง "น้องห่าวเด็ก" (ตามสัญญา)

“...พูดถึงเรื่องคารานักร้องวงอมสอยเนี่ย วงการบันเทิงบ้านเราไม่เห็นจะมีว่างเว้นพวกนี้กันเสียที เลิกไปคนหนึ่ง แผลอแพล็บเดียวก็โผล่มาให้เห็นอีกคน เพราะหาก “นักร้องมายสาว” คือคาราที่ล่าผู้ชายได้เก่งที่สุดเมื่อเกือบ 20 ปีก่อน และ “นางเอกคาโตะคิตนักร้องชื่อดัง” คือชา FUN เมื่อ 10 ปีต่อมา เวลานี้ “อีหนูหน้าอกลูกโป่งนมยักษ์” นางเอกน้องใหม่ของค่ายหนังก็จะได้ชื่อว่าเป็นคาราจอมมั่วมากที่สุดเช่นกัน เพราะพฤติกรรมล่า Kra-Door มาจุดปากกรูถ้ำของอีหนูออกจะเหี้ยนกระหายจนถึงขั้น “หื่น” เอาการ พาลให้ช้ออดคิดไม่ได้ว่าถ้ามีข่าวข่มขืนคาราชายขึ้นมาเมื่อไหร่ อีหนูนี่ก็น่าจะมีส่วนรู้เห็นบ้างไม่มากก็น้อยแหละ ไอ้อาการเสพติดเช็คส์ของอีหนู ลูกโป่งนั้น ช้อก็เคยมาขมิไม่ให้ฟังไปแล้วเมื่อหลายเดือนก่อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่เคยรับจ๊อบเป็นสาวไรด์ไลน์ขายตัวให้กับชนชั้นสูง หรือแม้แต่เรื่องที่แอบไปมีสัมพันธ์สาวทกับป้าใหญ่แห่งวงการภาพยนตร์ จนได้กินรวบตำแหน่งนางเอกของค่ายหนังชื่อดังไปหลายเรื่อง...”

จากเรื่อง วิรกรรมอีหนูลูกโป่ง

“เริ่มกันที่ตัวของ “พระเอกเกย์หน้าหวาน” ศิษย์คุณป้าทรงผมหน้าม้าแห่งวิกหลายสี ที่คอดไปปรับเล่นหนังจนได้ ทั้ง ๆ ที่หนังเรื่องนี้ก็เป็นหนังฟอร์มเล็ก นางเอกที่เล่นคู่กันก็ไม่มีชื่อเสียง เล่น ไปก็ไม่มันจะเกิดมีแต่เสียกับเสีย แต่ขอโทษงานนี้ไฮไลต์ไม่ได้อยู่ที่นางเอก ไม่ได้อยู่ที่ชื่อเสียง แต่อยู่ที่ “ผู้สร้างชุด” ซึ่งเป็นคนที่พระเอกหน้าหวานสนิทสนมตั้งแต่เข้าวงการมาใหม่ ๆ ฉะนั้นเมื่อที่ได้ดีเป็นผู้อำนวยการสร้าง ในฐานะน้องก็เลยยินดีเป็นพระเอกให้แต่พี่น้องลองไม่ได้คลานตามกันมาท้องมันก็ย่อมจะมีโอกาสติดกันได้เป็นเรื่องธรรมดา ยิ่งคนหนึ่งเป็นชุดคนหนึ่งเป็นเกย์แบบนี้ รายไหนดรายนั้นมักจะไม่รอด ประกอบกับต้องทำงานอยู่กองถ่ายด้วยกันความสัมพันธ์ทั้งคู่ก็เลยพัฒนาขึ้น แต่กระนั้นทั้งคู่ก็ยังไม่กล้าเปิดใจกัน จนกระทั่งวันหนึ่งมีคิวไปถ่ายหนังที่ต่างจังหวัด ผู้สร้างชุดก็เลยวางแผนนอนห้องเดียวกันกับพระเอกหน้าหวานหวังจะได้แผดศึก ข้างพระเอกเองก็คงจะมองเกมส้อออกแต่ด้วยความที่อยู่กันคนละสถานะต่างคนก็เลยต่างมีฟอร์มไม่มีใครยอมเริ่มก่อน ในที่สุดพระเอกหน้าหวานในฐานะผู้อาวุโสน้อยกว่าก็เลยเสียสละทำหน้าที่อ้อยด้วยการใส่กางเกงขาสั้นรัดไข่ เดินอาดๆ ในห้อง เรียกว่าล่อล่อใจเป็นที่ชุด...”

จากเรื่อง รวมมิตรถั่วดำ 3 รส

- ประเด็นเรื่องปัญหาในครอบครัว การหย่าร้าง การแยกทางกัน

มีการนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องปัญหาครอบครัว การทะเลาะวิวาท การหย่าร้าง แยกทางกัน ของคู่รักดารานักแสดง นักร้อง วงการบันเทิงไทย เช่น

“...ช่วงคืนปีที่ผ่านมาได้อินข่าวคู่รักในวงการหลายคู่ต้องร้างลากันไปมากมายหลายต่อหลายคน เขียนถึงเรื่องนี้ไม่ได้เจตนาดอกย้ำซ้ำเติม หรือกระตือรือร้นหัวใจใครให้เจ็บปวด เพราะรู้ว่าลองใครได้มีความรัก ก็ย่อมอยากจะถนอมมันไว้นานๆ ยิ่งเป็นคู่สามีภรรยาแล้ว คำว่า "เลิกกัน" แทบไม่อยากจะสะกด แต่ความจริงมันก็คือความจริง คนเราเมื่อถึงคราวที่ทนไม่ไหว มันก็ต้องแยกกัน สำหรับคนในวงการบันเทิง ทุกครั้งที่มิข่าวรักร้าง เคียงหัก คู่กรณีทั้งสองก็จะแถลงข่าวประกาศความโศกชะงักใหญ่ ทำเอาบางคนอดไม่ได้ที่จะหมั่นไส้ ส่วนสาเหตุที่ทำให้เหล่าดาราทิ้งหลาย กล้าที่จะหักดิบยอมหย่าให้เสียชื่อเสียงนั้น มีอยู่หลายสาเหตุ บ้างก็ว่าเข้ากันไม่ได้, บ้างก็ว่าไม่มีเวลา แต่ที่พบบ่อยที่สุดเห็นจะเป็นคำว่า "ทัศนคติไม่ตรงกัน" กลายเป็นคำฮิตที่ดาราหมักจะหยิบยกมาเป็นข้ออ้างมากที่สุด แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ว่าจะเลิกลาไปด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม คนที่เจ็บที่สุด เสียหน้ามากที่สุด คงจะหนีไม่พ้นดาราคู่ที่เป็นผู้หญิง เพราะคุณเธอเหล่านั้นจะได้รับสถานภาพใหม่จากสังคม นั่นก็คือ การเป็นม่าย อย่างคู่ของ นางเอกสาวคนดัง กับ ดารานักร้องมาดเข้ม นี้ก็เช่นกัน แม้จะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันมาหลายปีแล้ว (ไม่นับที่อยู่ก่อนแต่ง) แต่ก็ยังเลิกกันได้ จนกลายเป็นข่าวช็อกวงการเลยทีเดียว เพราะเขาและเธอจัดเป็นคู่รักตัวอย่างที่น่าอิจฉามากที่สุดในสายคาประชาชน...”

จากเรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีผัวเข้มหลังถูกรีดไปบำเรอหนุ่ม

“เรื่องรักๆ เลิกๆ ของดารา คงจะเป็นอะไรที่เห็นได้ทั่วไป ในวงการบันเทิง แต่ที่ซ้อคันปากอยากจะพูดถึงมากๆ ก็คือคู่ของ น้องหน้าใส ผู้เคยสร้างวีรกรรมแก้ผ้าเพื่อชาติ กับ “เจ้าหมูตอน” น้องชายดารา ที่คบหากันมาเป็นปีและเพิ่งจะบอกเลิกกันไปเมื่อไม่นาน ซึ่งเป็นอะไรที่ใครๆ ก็คาดเดากันไว้อยู่แล้วว่าต้องลงเอยอีแบบนี้ แม้จะพยายามสวมบทพระเอก - นางเอกหนังรักโรแมนติค ที่รักกันปานจะกลืนกิน แหม...ก็จะไม่ให้เลิกกันได้ยังไงละ ในเมื่อฝ่ายหญิงเค้านั้นชื่อเรื่องเจ้าชู้ ไวชะปานนั้น มีแฟนมากี่คน ๆ ก็ทั้งหมด สงสารก็แต่ผู้ชายเท่านั้นแหละที่หลงผู้หญิงซะหัวปลักหัวปล้ำ กินข้าวกินปลาไม่ได้ ว่างๆ ก็เหม่อ เผลออๆ ก็ซึม บางคราวน้ำตาที่ร่วงออกมาจะเฉยๆ เรียกว่าเจ็บครั้งนี้นั้นเจ็บจี้กลงที่กลางใจเลยทีเดียว”

จากเรื่อง ยานๆ คำๆ กับรักร้อนๆ ของ "น้องหน้าใส"

- ประเด็นเรื่องการทำคามผิดศีลธรรม กฎหมาย

มีการนำเสนอเกี่ยวกับเรื่องการเสพ การขาย กัญชา ยาเค ยาอี และการทำแท้ง ของดารานักแสดง นักร้อง เช่น

“...แกก็จะเริ่มจ้งคือออกมาต่อต่อ แอ่นแอ่น แอ่น มันก็คือ โลกหรือโลกเนนี่เอง แกจะเป่าหู
ไก่อ่อนพวกนั้นว่าลงชักบิด แก่แถมสนุก ฤทธิ์ยาที่ว่าใครโดนไปมันก็เข้าล็อกละ อย่างนายแบบหนุ่มสามีนางเอก
ยอดนิยมมาด ไฮโซ ผู้มีดวงคาบเหมือนดาเสื่อ ก็โดนฟาดมาแล้วที่โรงแรมแถวสาทร (โรงแรมนี้บุฟเฟต์อร่อยจริงๆ
ค่า) หนุ่มคนนี้ก็แกมีตั้งแต่โดนป้อนเหล้าในระหว่างเดินแฟชั่นโชว์รายการหนึ่ง พอเครื่องติดแล้วหยุดไม่ได้ละซี
ก็ต้องมาต่อกันในห้องสวีททั้งยาทั้งเหล้า ทั้งนายแบบนางแบบ...”

จากเรื่อง หัวเห่หน้าเจ้าปัญหา

“...ไหนดๆ ก็แวะเข้าไปว่าด้วยเรื่อง สมุนไพรของนักร้องคากระปูด แล้วซ้อก็มีเรื่องจะมาเล่าต่อให้ฟัง
พอพูดถึงเรื่อง สมุนไพร นี่แล้วก็ต้องบอกว่าศิลปินค่ายนี้เขาเป็นที่หนึ่งจริงๆ นับดูแล้วก็เกือบยกค่าย มาช่วง
หลังๆ แค่สมุนไพรอย่างเดียวนั้นไม่สะใจโก๊สักเท่าไร รุ่นใหม่ๆ ค่ายนี้ก็เลยลองของวิทยาศาสตร์ ทั้งอี ทั้งเค มัน
ชะเลย และศูนย์กลางของความสนุกก็ไม่ใช่ที่ไหนเป็นคอนโดหรูแถวๆ สุขุมวิท(ซอยเบิ้ลเลขคู่ที่ไม่เกิน 3) ของ
นักร้องหนุ่มเลือดร้อน ที่เคยขับรถชนคนตายมาแล้ว โดยมีเพื่อนร่วมก๊วนที่ขาดไม่ได้อยู่ 3 - 4 คนด้วยกัน...”

จากเรื่อง นางเอกพลาสติกกับศิลปินขี้ยา

“...ไอ้ที่ท่องก่อนแต่นั้นก็ว่าน่าอายแล้วนะ แต่ไอ้ที่ไม่ได้แต่งแล้วยังเสือกจะท่องนี่สิมันน่าอายยิ่งกว่า
โดยเฉพาะถ้าเป็นผู้หญิงที่ร่าสีกมาอย่างหนักอย่าง หนูลูกโป่ง ก็ยิ่งขายขี้หน้าสุดๆ มีอย่างไหนดูดสำห้เป็นถึง
อดีตสาวไซค์ไลน์ ยังพลาดทำเสียทีจนได้ ไม่ทราบว่าจะเขินคนเก่าเค้าไม่ได้สอนวิธีใส่ถุงยางรีงจี๊ หรือมั่วแต่
อมๆ แล้วดูจนลืมความปลอดภัย ปล่อยให้เจ้าฮอดหัวโตมันไปแผลงฤทธิ์เสกเด็กเข้าห้องได้ตั้ง จ่องเดือน เนะ
งานนี้ก็ต้องไปรีดออกสถานเดียว แต่ครั้งจะไปคลินิกเดือนก็กลัวว่าเครื่องเครามันจะเน่า เพราะลำพังแค่เอาไว้
รับศึกอย่างเดียวนี่ก็บานจะแะอยู่แล้ว ขึ้นไปให้หมอเดือนควักลูกออกมาอีก ออกศึกคราวหน้ามีหวังต้องใช้ โส้ก
ขวดลิดร โน่นแหละจ้าถึงจะเอาอยู่ สุดท้ายอีหนูลูกโป่งก็เลยต้องหน้าหนาอุ้มท้องไปทำแท้งที่คลินิกครอบครัวย่าน
สุขุมวิทเมื่อสัปดาห์ก่อน ในสภาพที่โทรมสุดๆ หัวก็ยุ่งหน้าก็ไม่แต่ง ซ้ำยังควงขยเพื่อนจอมเว่อร์ที่แต่งตัวยังกะ
นักร้องคาเฟ่ไปด้วย บรรดาคนไข้ห้องโศทั้งหลายก็เลยแหกคาคูขยนักร้องคนนี้นักใหญ่ ไอ้เพื่อนคนสวยนี่ก็
เหลือเกิน แหม เรื่องแบบนี้แต่งซ้ำขนาดนั้น คนไม่มองก็ไม่วู้อจะทำไฉนแล้ว สุดท้ายสายตาประชากี่เลขไปปะกะ
อีหนูลูกโป่งเข้างานได้ งานนี้ก็เลยมีพยานนับสิบลูกกะตาที่เห็นจะๆ ว่าหล่อนแอบมาทำแท้ง...โถ่ บัครคิวอยู่ในมือ
ทนโท่ขนาดนั้น...”

จากเรื่อง ท้องแล้วจ้า...แท้งแล้วไว๊ !

2. วิธีการนำเสนอ

จากการศึกษาวิธีการนำเสนอ ทั้ง 24 เรื่อง พบว่า มีการตั้งฉายา หรือบรรยาย
ลักษณะเด่น ให้กับบุคคลที่กล่าวถึงในแต่ละเรื่อง มีการเลือกใช้คำ หรือสำนวนภาษาที่มีความหมาย
แฝงในเรื่องเพศ การใช้คำที่มีความหมายตรง การสร้างคำ การเล่นคำ และการใช้คำคะนอง
นอกจากนี้ มีการใช้โวหารภาพพจน์ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ อธิพจน์ สัทพจน์ บุคลาธิษฐาน และ
การใช้โวหารประชดประชัน

2.1 การตั้งฉายา หรือบอกใบ้ให้เกี่ยวกับผู้ที่ถูกกล่าวถึงในคอลัมน์บีบลิว

จากการศึกษาในแต่ละเรื่อง ทำให้เห็นลักษณะโดยรวมของการตั้งฉายา หรือบอกใบ้ให้เกี่ยวกับผู้ที่ถูกกล่าวถึงในคอลัมน์บีบลิว อาศัยรูปแบบการนำเสนอ ดังนี้

2.1.1 การให้สมญานาม บรรยายรูปร่าง หน้าตา ลักษณะเด่น และบริบทแวดล้อมของบุคคล

“...นางเอกหน้าใสคนนี้ก้าวเข้ามาวงการด้วยการประกวดมิสที่เชี่ยวชาญเรื่องเครื่องยนต์กลไกรุ่นราวคราวเดียวกับนางแบบที่แก๊งทำงานมหกไปนั่นแหละ แต่ด้วยความอึดอ้วนกลมทำให้ตกกระป๋องไปไม่ถึงดวงดาว แต่อย่างไรก็ตามความคมสัน (ใหญ่ผู้ม) ตามประสาลูกครึ่งทำให้นางเอกหน้าใสไปสะดุดตาเมียเจ้าของค่ายละครชื่อดังแห่งหนึ่ง งานนี้สัมผัสก็เลยหล่น โคนดินเข้าอย่างจัง แต่เพียงแค่ประเดิมละครเรื่องแรกก็แบกสนิท เท่านั้นยังไม่พอ เธอยังโดนประณามว่าเป็นนางเอกขี้เหร่อ้วนกลมยั่งกับลูกฟุตบอล ส่งผลให้งานหายเงินหด หายเงิบบไปหลายปี จนกระทั่งเจ้าหล่อนไปเข้าคอร์สทั้งอึ้นหน้า ดูดไขมัน ทำเอาหุ่นสวยเซ่งกะเดะนั่นแหละถึงจะพอมีงานเข้ามาบ้างแรก ๆ ก็หลุดไปเป็นตัวสองตัวสามแล้ว แต่ขู่ ๆ เธอก็ก้าวพรวคกลับมาเป็นนางเอกได้อีกครั้ง”

จากเรื่อง นางเอกหน้าใสที่ต้องให้ใครๆมาค้น

“...เวลานี้ อีหนูหน้าอกลูกโป่งนมยักษ์ นางเอกน้องใหม่ของค่ายหนังก็น่าจะได้ชื่อว่าเป็นดาราจอมมั่วมากที่สุดเช่นกัน เพราะพฤติกรรมล่า Kra-Door มาอุคปากฎถ้าของอีหนูออกจะเห็นกระหยาจนถึงขั้น “หื่น” เอาการ พาลให้ช้ออคคิดไม่ได้ว่าถ้ามีข่าวข่มขืนคาราชายขึ้นมาเมื่อไหร่ อีหนูนี้ก็น่าจะมีส่วนรู้เห็นบ้างไม่มากก็น้อยแหละ เริ่มกันตั้งแต่ พระเอกหน้าใสที่มีชื่อเล่นสไลด์ลุ่มปู้น ว่ากันว่าเป็นคาราคคนแรกที่อีหนูสอยมาได้ สร้างความภูมิใจให้กับตัวเองสุดๆ เทียวไปคุยให้คนทั้งมหาวิทยาลัยฟังว่านี่แฟนชั้น เล่นเอาพระเอกหน้าใสออกอาการไม่พอใจ จนถึงขั้นลงไม้ลงมือกันอยู่บ่อยครั้ง...”

จากเรื่อง วิรกรรมอีหนูลูกโป่ง

“...พอพูดถึงเรื่อง สมุนไพรรอบ นี้แล้วก็ต้องบอกว่าศิลปินค่ายนี้เขาเป็นที่หนึ่งจริงๆ นับดูแล้วก็เกือบขยกค่ายไล่มาตั้งแต่รุ่นของ ร็อกซ์ันสูง ผมยขาวควมอมที่ดังๆ มาพร้อมกับ หนูมร็อกผมยขาวมาดไทยๆ นั่นก็ใช่เลย เล่นทั้งคู่ พระเอกชอบอำชื่อดัง นีก็ตัวดี เย็นๆ เตะบอล คำๆ นอนเล่นบ้อง อดีต นักร้องดังชื่อไทยๆ ที่ย้ายออกจากค่ายไปแล้วนั่นก็อีก คนนี้นักเลงสุดๆ ทั้งเหล้าทั้งยา ทั้งเตะทั้งค้อยไม่เคยขาด แต่ช่วงนี้อาจจะเบาๆ ลงหน่อยเพราะแต่งงานแล้ว...แต่แค่ เบาๆ เท่านั้นนะยังไม่เลิกเซที่เดียววัน ไหนอยากก็แว่วไปชวนเพื่อนๆ สมัยก่อนที่จะเข้าวงการพากันเข้าเซฟเฮ้าส์ สร้างวิมานฉิมพลีกันให้คลั่ง ประเภทเดียวไปแล้วประเภทที่มิใช่ช้อย สามหนูมวงญาคิเนตรนารี สัญลักษณ์ หัวยุ่ง เสียงแหบ หน้ากวน ที่วิ่งแตกไปแล้ว นี่ทั้งก๊วน...ส่วน พระเอกหน้าหล่อช้อยช้อยที่ถูกจับได้จนกลายเป็นข่าวที่ตอนนี้หันกลับมาจูบปากเซ็นสัญญากลับเข้ามาอีกครั้ง คนนี้ต้องบอกว่าเสบ อยู่ต่อหน้าสื่อก็บอกว่าเลิกแล้วๆ แต่พอหันหลังสัมภาษณ์เสร็จจะก็ชี้จันจันดลล...”

จากเรื่อง นางเอกพลาสติกับศิลปินขี้ยา

2.1.2 การระบุนาชีพ ผลงาน ของบุคคลที่กล่าวถึง เช่น นางเอก พระเอก (นักแสดง) นักร้อง นายแบบ เจ้าของธุรกิจบันเทิง นักดีไซน์เสื้อผ้า

“...พระเอกหนุ่มลูกครึ่งคนนี้ เคยแจ้งเกิดในภาพยนตร์ไทย ๆ เรื่องหนึ่ง ในครั้งนั้นก็สร้างความฮือฮาด้วยฉากเลิฟซีนร้อน ๆ กับนางเอกของเรื่อง เขื่อรายแรกของพระเอกหนุ่มลูกครึ่งก็คือ “มายสาวร้อนรัก” ผู้มีศักดิ์เป็นญาตินักร้องดัง เขาและเธอไปเจอกันในละครเรื่องหนึ่ง ในขณะนั้นฝ่ายหญิงก็เพิ่งจะเป็นหม้ายหัวทิง โศกเคี้ยวมาหลายเพลลา ส่วนฝ่ายชายก็เป็นโรคฟันไม่เลือกที่ เมื่อสองคนหัวใจเหงา ๆ มาเจอกัน ความต้องการตามธรรมชาติมันก็พุ่งพรวด”

จากเรื่อง ลูกครึ่งหลักสูตรมันส์ ดันทั้ง Tood ดันทั้ง Jim

“...เมื่อหอยมันใช้งานได้สารพัดประโยชน์แบบนี้ อาเสียค่ายหนังยักษ์ใหญ่ ก็เลยเปิดฟาร์มเลี้ยงหอยมันซะเลยโดยได้เช่าพื้นที่บนโรงแรมย่านพระราม 9 ไว้ทำประมงมหอยมันทุกคืน บางวันก็ได้หอยดารา บางวันก็ได้หอยเด็กในสังกัด บางวันก็ได้หอยหมอนวดมากอเคยเสียบ...”

จากเรื่อง อาเสีย...มหอย

“อิตาหนุ่มคนนี้ก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เขาเป็นหลานชายลูกเศรษฐีของเพื่อนที่เป็นญาติห่างๆกันอีกที แดมกำลังได้เล่นละครเป็นตัวสองเสียด้วยซี่ซ่า เนื้อหาสาระที่ขอมานั่งคุยกับเราก็ไม่ได้มีอะไร มากไปกว่า ไปเสียวู๋ เสียวิน และเสียดัวให้กับ กะเทยนักดีไซน์เสื้อผ้าชื่อดัง ที่กำลังคดกระปองคนหนึ่ง อย่างนายแบบหนุ่มสามีนางเอก ยอดนิยมมาดไฮโซ ผู้มีดวงคาบเหมือนดาเสื่อ ก็โดนฟาดมาแล้วที่โรงแรมแถวสาทร (โรงแรมนี้บุฟเฟ่ต์อร่อยจริงๆค่า) หนุ่มคนนี้ก็แก้มันตั้งแต่โดนป้อนเหล้าในระหว่างเดินแฟชั่นโชว์รายการหนึ่ง พอเครื่องคิดแล้วหุคไม่ได้ละซี ก็ต้องมาต่อกันในห้องสวีททั้งยาทั้งเหล้า ทั้งนายแบบนางแบบ...”

จากเรื่อง หัวเห่น่าเจ้าปัญหา

“ตำนานนี้ เริ่มตั้งแต่ช่วงคุณน้องป้าแก่ไปดวงดาราสาวตัวสามตัวสี่ ที่เพิ่งจะหันไปเอาดีด้านถ่ายหนังวีซีดีไป แต่ก็เจ้าไปจึกมาได้ไม่นาน ก็เจอนางเอกลูกครึ่งศิษย์ค่ายยักษ์จกไปเคี้ยวตุ้ยๆ หน้าคาเฉย ชักกับจกข้าวเหนียวเนาะ พอเจอมือจกตุ้ยแบบนี่ บรรดาเอ๊ยที่เจ็บโค้ เลขตั้งฉายาให้เจ้าแม่มือจกไว้แอบกระชวกกันทีหลังว่า นาง Jim เทอร์โบ ก่อนหน้านั้น น้อง Jim โบกี้เคยจกนักร้องหนุ่มจกไปจากสาวขาเดินช้ตะโพกดินระเบิดที่อยู่ค่ายเดียวกันมาแล้ว เท่านั้นยังไม่พอ มีคอดไปนัวเนียบกับพระเอกมาดเข้มยอดนักบู๊ (นอกจก) จนหวิดจะไม่ได้ร่วมหอลงโรงกับนักร้องสาวต่างค่ายซะแล้ว นี่ยังดินะที่น้อง Jim โบกี้เปลี่ยน ไปหาเป้าใหญ่ เอ๊ย เป้าใหม่ซะก่อนมาเป็นป้าหนุ่มโคตรรวยคนนี้ ไม่งั้นคงได้เห็นศึกลูกครึ่งคบข้ามค่ายแหง ๆ...”

จากเรื่อง สงครามช่อง(ไม่) แคม

2.1.3 การใช้ชื่อย่อ อักษรย่อ บุคคลที่ถูกกล่าวถึง

“สำหรับแก๊งคาราจอมหื่นนี่นำทีมโดยพระเอก จ. หน้าคม ตามด้วยคาราชาจอมคลกอักษร ก. และ พิธีกรร่างยักษ์อารมณ์ดี ทั้งสามสหายจะคอยเที่ยวกันไปเป็นกลุ่ม โดยเฉพาะอาบอบนวดเป็นสถานที่ๆ สามหนุ่มๆ ไปรคปรานมาก ตรงไหนดี ตรงไหนดั่ง ขอให้บอก พ่อจะตามไปฟาดเรียบ”

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่นขาประจำหมอนวดแก่

2.1.4 การกล่าวถึงความสัมพันธ์ ระหว่างผู้ที่ถูกกล่าวถึง กับบุคคลระดับใหญ่ที่มีชื่อเสียง เช่น คุณอาเจ้าของค่ายเพลงยักษ์ อาเฮียค่ายเพลงยักษ์ เสี่ยใหญ่เจ้าของธุรกิจบันเทิงใหญ่ เจ้าแม่สื่อบันเทิง

“...ไอ้อาการเสพติดเชือกของอีหนูลูกโป่งนั่น ซ้อก็เคยมาซี้ไม่ให้ฟังไปแล้วเมื่อหลายเดือนก่อน ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องที่เคย์รับจับเป็นสาวไซค์ไลน์ขายตัวให้กับชนชั้นสูง หรือแม้แต่เรื่องที่แอบไปมีสัมพันธ์สาวทกับป้าใหญ่ แห่งวงการภาพยนตร์ จนได้กินรวบตำแหน่งนางเอกของค่ายหนังชื่อดัง ไปหลายเรื่อง นอกจากจะข่มคุณป้าใหญ่ จนแทบจะหัวใจวายตายแล้ว เธอยังแอบไปแผ่หลาให้คาราชาอีกหลายคนได้ขยำขี้ช่วยปู้ลูกโป่งจนแฮบปี้ๆ กันสุดฤทธิ์”

จากเรื่อง วิกรรมอีหนูลูกโป่ง

“สำหรับประวัติของน้องหัวเด็กนั้นแจ่งเกิดมาจากการประกวดลูกอมชนิดหนึ่ง จากนั้นก็ผันตัวเองเข้ามา เป็นนางเอกในวิกของคุณป้าหน้าม้า แรกเริ่มเดิมทีก็ไม่ได้โด่งดังอะไรหรอก เพราะหน้าตาของน้องหัวเด็กเค้า ไม่ได้สวยเต็ง โดดเด่นชะชานาคันนั้น หันมามองเรื่องสีไม้ลายมือ ก็ยังห่างชั้นกับคำว่านักแสดงยิ่งนัก แถมยังไม่มี ศักดิ์ศรีเป็นลูกไฮโซเหมือนชาวบ้านเค้าอีก งานนี้ก็เลยทำท่าว่าจะดับสนิท ในระหว่างที่กำลังอยู่ในความมืดมิด นั้น จู๋ ๆ เธอก็ควานหาจอยเฮีย! คนที่จะมาช่วยเจอ ซึ่งคน ๆ นั้นก็คือ ป้าใหญ่ แห่งวงการบันเทิงที่ฟาดคารามาหนัก ค่อนัก จนเป็นที่รู้กันว่าถ้าอยากดัง ก็ต้อง โคนป้าคนนี้ คัน ชะก่อน...”

จากเรื่อง ว่าด้วยเรื่อง "น้องหัวเด็ก" (ตามสัญญา)

“...กระบวนการสร้างภาพให้กลายเป็นคุณแม่เอื้ออาทรแสนประเสริฐจึงบังเกิดขึ้นมา ไล่จากเข้าหา เจ้าแม่สื่อบันเทิง เพื่อหารายการทีวีลง ปลดอภภาพพิศดารหน้าเประเลือดออกเรียกร้องความเห็นใจ ตามด้วยการกลับ เข้า รังไข่ อันเก่าที่ตัวเองคุ้นกลิ่น เพื่อจะออกอัลบั้มให้ได้ แต่บังเอิญเสียหันมาดูแล้ว ต้องร้องเซย์โน (ไม่ยกร้องเซย์ เยสๆๆ ไอ้ เยสๆๆๆ เหมือนเมื่อก่อน) กลับแนะนำให้น้องพะยูนเอาเม็ดเหลาเอว เหลาหน้าท้อง แต่ให้เหลือหน้าอก ปูๆ เอาไว้ อาจจะยังมีหวังที่จะออกอัลบั้มเต็มๆ”

จากเรื่อง เมื่อแม่พะยูนจะเลี้ยงลูก

“เริ่มกันที่ตัวของ “พระเอกเกย์หน้าหวาน” ศิษย์คุณป้าทรงผมหน้าม้าแห่งวิกหลายสี ที่แจ้งเกิดจากการเล่นละครกึ่งค้อมเมคคู้กะชัย “นางเอกเมียน้อย” เจ้าของค่ายยักษ์ จากนั้นก็ไปลงจอคู่กับ “น้องหัวเด็ก” ก่อนจะไปเดือนบทบาทกับ “พระเอกลูกรัก” ในละครรวมมาเรื่องหนึ่ง เรียกว่าคิวงานละครนั้นมีไม่หวาดไม่ไหวเลยทีเดียว แต่ถึงกระนั้นพระเอกหน้าหวานก็ยังคอดไปรับเล่นหนังจนได้ ทั้ง ๆ ที่หนังเรื่องนี้ว่านี่ก็เป็นหนังฟอร์มเล็ก นางเอกที่เล่นคู่กันก็ไม่มีชื่อเสียง เล่นไปก็ไม่น่าจะมีแต่เสียกับเสีย...”

จากเรื่อง รวมมิตรตัวคำ 3 รศ

2.2 การใช้คำ วลี หรือสำนวนภาษิต

2.2.1 การใช้คำ วลี หรือสำนวนภาษิตที่มีความหมายแฝง

จากการศึกษา มีการใช้คำ วลี หรือสำนวนภาษิต ที่มีความหมายแฝง ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะสื่อความหมายไปถึง การร่วมเพศ ความต้องการทางเพศ อวัยวะที่ใช้ในการร่วมเพศ ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และสิ่งที่บ่งบอกถึงความมีอายุ ของผู้ชาย ผู้หญิง เช่น

- มะเขือเผา มะเขือพวง หมายถึง อวัยวะเพศผู้ชาย
- อ้อมอกเหี่ยวๆของเสี่ย หมายถึง อ้อมอกของผู้ชายสูงอายุที่มีฐานะร่ำรวย
- ได้หน้าลืมหลับ เป็นสำนวนที่มีความหมายแฝงเกี่ยวกับการร่วมเพศระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง

และผู้ชายกับผู้ชาย

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โบยบิน

- ประคุน้ำ ซึ่งมีความหมายแฝงหมายถึง อวัยวะเพศผู้หญิง
- ประคูล้าง หมายถึง ทวารหนัก
- เสียว หมายถึง เกิดความต้องการทางเพศ

จากเรื่อง แก๊งดาราจอมหีนขาประจำหมอนวด

- นาผีน้อย หมายถึง อวัยวะเพศหญิง
- คั่นไถ หมายถึง อวัยวะเพศผู้ชาย
- ไถนาผีน้อย หมายถึง ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง
- สวรรค์ชั้น 7 หมายถึง การถึงจุดสุดยอดในการร่วมเพศ

จากเรื่อง นางเอกทรงบัลลูน...อดีตดารานั่งอาร์ราคาถู

- ฟัน ลงแขก จี คั่น หมายถึง การร่วมเพศ
- ไข่ จรวด หมายถึง อวัยวะเพศชาย
- กระดังยาเหี่ยว หมายถึง ผู้หญิงม่ายที่มีอายุมาก

จากเรื่อง ลูกครึ่งหลักสูตรมันส์ คั่นทั้ง Tood คั่นทั้ง Jim

- สนามหญ้า หมายถึง อวัยวะเพศผู้หญิง
- ปากรูถ้ำ หมายถึง รูอวัยวะเพศหญิง
- ข่ม, จ้ม หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์
- เลี้ยวไอติม หมายถึง เลี้ยวอวัยวะเพศชาย

จากเรื่อง วีรกรรมอีหนูลูกโป่ง

- วัวเคยขาม้าเคยซี่ หมายถึง การเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยกัน
- คั่น ควบ ข่ม หมายถึง การร่วมเพศ
- ไล่กรอก, ปากกา หมายถึง อวัยวะเพศชาย
- โคนัท หมายถึง อวัยวะเพศหญิง
- ประกอบกิจกรรม หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์
- เสรีจกจ หมายถึง สำเร็จความใคร่

จากเรื่อง ว่าด้วยเรื่อง "น้องหัวเด็ก" (ตามสัญญา)

- บ้องข้าวหลาม, อาวูบป็นใหญ่, จรวด, ป็นกล หมายถึง อวัยวะเพศชาย
- กระบอกสูบ หมายถึง อวัยวะเพศหญิง
- คั่น หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

จากเรื่อง แรด (สาย) พันธุ์ใหม่

2.2.2 การใช้คำ ที่มีความหมายตรง

- รักร้างเตียงหัก หมายถึง การแยกทางกันระหว่างคู่สามี ภรรยา
- ชาวสีม่วง หมายถึง กลุ่มของผู้ชายที่รักร่วมเพศ
- เสือใบ หมายถึง ผู้ชายรักร่วมเพศที่สามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ทั้งผู้ชาย และ

ผู้หญิง

- ผู้หญิงหย่าล่า หมายถึง ผู้หญิงที่เลวทราม

จากเรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีผัวเข้มหลังถูกรีดไปบำเรอหนุ่ม

เผ่าห้วง คือ ผู้ชายอายุมากที่เข้าสู่

จากเรื่อง คุณค่ายัยักษ์กับคาวนู้ดร่างอวบ

2.2.3 การสร้างคำเกี่ยวกับเรื่องเพศ

วิชาลิ้นสวาท หมายถึง การใช้ลิ้นในการร่วมเพศ

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่นขาประจำหมอนวดแก่

สตั๊ดผูกข้อมือ หมายถึง การเป็นเมียข้อย่อย

จากเรื่อง คุณอ่าขายยั๊กกับดาวนู้ดร่างอวบ

สงครามน้ำ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

จากเรื่อง ว่าด้วยเรื่อง "น้องห้วเด็ก" (ตามสตั๊ด)

2.2.4 การเล่นคำ

จากการศึกษา พบว่า บางเรื่องมีการเล่นเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ การสะกดคำเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อลดความหยาบคาย เช่น

- บั้มบั้ม เซ็กส์จู้จู้ เป็นการเล่นเสียงวรรณยุกต์

- เจ๊อก (เสือก) เล่นเสียงพยัญชนะ

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่นขาประจำหมอนวดแก่

- หวาดเจี้ยว เล่นเสียงพยัญชนะ

- ดั่งคั้ง เล่นเสียงสระ และวรรณยุกต์

- Tood Jim (ตุ๊ด จิ้ม) เป็นการเล่นคำโดยการสะกดเป็นภาษาอังกฤษ

จากเรื่อง ลูกครึ่งหลักสูตรมันส์ ดันทั้ง Tood ดันทั้ง Jim

- ผ่ามีน้อย (สามีน้อย) เล่นเสียงพยัญชนะ

- ไฮโซไฮซ้อ เล่นเสียงสระ

จากเรื่อง หัวเห่น่าเจ้าปัญญา

- ขา Fun (ฟิน) ผู้ชาย เล่นคำโดยการสะกดเป็นภาษาอังกฤษ

- ลำ Kra-Door (กระดอ) เล่นคำโดยการสะกดเป็นภาษาอังกฤษ

- เจี้ยว (เสี้ยว) เล่นเสียงพยัญชนะ

จากเรื่อง วีรกรรมอีหนูลูกโป่ง

- กอหรี(กระหรี) เป็นการเล่นคำเพื่อให้ความหมายไม่หยาบคาย
- จวย(ควย) เป็นการเล่นคำเพื่อให้ความหมายไม่หยาบคาย
- กวนทีน(กวนตีน) เป็นการเล่นคำเพื่อให้ความหมายไม่หยาบคาย
- ค้างคัง เล่นเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์

จากเรื่อง ว่าด้วยเรื่อง "น้องหัวเถิก" (ตามสัญญา)

- หอยจี๋ เป็นการเล่นคำผวน
- ผ่าคองทีน(คีน) เป็นการเล่นเสียงพยัญชนะ

จากเรื่อง อาเสี่ย...งมหอย

2.2.5 การใช้คำกะนอง

- อ๋ม
- เอ๊กซ์บอม
- อ็อฟ อีบ

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่นขาประจำหมอนวดแก่

- ตอแหล
- Fake (เสแสร้ง)

จากเรื่อง แม่พิมพ์ "จิ้มเด็ก"

- เวอร์
- ซ่าส์
- มั่นสัหยด

จากเรื่อง ท้องแล้วจ้า...แห้งแล้วโว้ย!

2.3 การใช้โวหาร

2.3.1 โวหารภาพพจน์

จากการศึกษา พบว่า โดยรวมมีการใช้โวหารภาพพจน์ ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ อธิพจน์ สัทพจน์ และบุคลาธิษฐาน

- อุปมา เช่น

“ใช้ลิ้นคล่อง ราวกับใช้มือทั้งสองข้าง” “มือไม้ย่อมย่อมปานทศกัณฐ์ไม่ว่าจะจับจะวาง
ตรงไหนก็ถูกที่ถูกทาง”

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่นขาประจำหมอนวดแก่

“ชะตาอากัปกเหมือนดวงตาแสนหวานปนเศร้า”

จากเรื่อง นางเอกทรงบัลลูน...อดีตดารานั่งอาร์ราคาถูก

“ ลิ่นทะเลวงไฉ้ของพระเอกทำหน้าที่เหมือนรดเบิ้ลโฮ ทำให้น้องหนู
ขึ้นสวรรค์”

“จิงเจอข่าก็เหมือนไฟลามป่า เปรียบเทียบความร้อนแรงทั้งของพระเอกผิวเข้ม และนางเอก
ทรงโต มาเจอกัน”

จากเรื่อง ความใจถึงของลิ่นกั๋งฟู

- อุปลักษณ์ เช่น

“...มีภาระกิจต้องแปลงร่างเป็นจิ้งจกไปเกาะฝากำแพงสอดส่องเรื่องชาวบ้าน ...ส่วนวันถัดไปก็
ยังต้องแฝงกายซ่อนร่างเป็นตัวโลนคอยเกาะตามหลับโน้น ซอกนี่ตลอดเวลา หาเวลาส่วนตัวยากจริง
จริง...”

จากเรื่อง ผัวเมียนักร้องกับปัญหา "ช่องว่าง" ระหว่าง (ขา) วย

“...อยากจะทำหน้าที่พลเมืองดี แจ้งเบาะแสให้ตำรวจหน่อย แต่จะถ่อสังขาร ไปโรงพักก็กลัว
คารามันดักตบเอา ประเดี๋ยวสี่อวมวลชนมารุมสัมภาษณ์อีก คนเรียบร้อยพูดน้อยอย่างซื่อเลขต้องใช้ชีวิต
เป็นร่างทรง ไม้หอยผ่านพื้นที่คอถ่มนี่...”

“...นางเอกคาโตที่มูมมเม็คตะยานจนโทรมเป็นผี...”

จากเรื่อง สวรรค์บนดิน

- ตัทพจน์ เช่น

“...พอถึงเป้าหมายทั้งคู่ก็เปิดศึกกอดรัดพิศเหวี่ยงโรมรันพันคู่กันสุดฤทธิ์ ไม่นานนักก็มีเสียง
ตึงๆตึงๆดังมาจากห้องน้ำ จนไอ้หนุ่มข้างห้องอดรนทนไม่ไหวต้องก้มลงไปดู ผลปรากฏว่าเห็นสันเท้า
ของชายหญิงคู่หนึ่งที่กำลังโยกเขยกันไปมา ทำให้เกิดเสียงซี้ดซ้าด...”

จากเรื่อง วิรกรรมอิหนูถูกโป่ง

“...ที่อื่นเขาฟันกันฉับๆ แต่ที่นี้ฟันกันดังป๊อปๆๆๆๆ แปลกแต่จริงเนอะ”

จากเรื่อง ภาพรัก-ภาพแค้น

“...พยานหลายคนบอกว่า ได้ยินเสียงพี่น้องท้องชนกันดังป๊อปๆๆๆๆทุกคืนเลย”

“...ขณะชนกันไม่ทราบผลอะไรทำไฉน ปรากฏว่าเกิดป๊อปๆ มีเด็กโผล่เข้ามาดูโลกกะเขาด้วย”

จากเรื่อง เมื่อแม่พะยูนจะเลี้ยงลูก

- อธิพจน์ เช่น

“...คุณป้าคนนี่ถึงไม่ใช่คนสวย แต่ก็หน้าอกใหญ่ยักษ์ 40 นิ้วที่ผ่านการใช้งานจนยานต้องแต่ง สะโพกไม่ต้องพูดถึงเพราะมีขนาดน้องๆกะมัง หากจะหาความงามคงต้องใช้กล้องจุลทรรศน์ส่อง...”

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่นขาประจำหมอนวดแก่

“ออกเคาะจนซี่โครงทะลุ ออกววมด้วยความอึดรัก”...“...สงสารก็แต่แม่นางแบบแหละ อยู่ดีไม่ว่าดี ค้นเอาตุ๋นเข้ามาแต่ ป้านี้ไม่รู้ว่ารูทวาร จะบานไปถึงลำไส้ใหญ่แล้วหรือยัง...”

จากเรื่อง นางเอกจอมพี้อบ “ชอยถี้”

“...อี ประกาศศีกดาทำซุคราตรีแนว โปเยโปโลเย ด้วยผ้าไหมบาติกแบบเขาพร๊ว แขนยาวข้าง ละ 10 เมตร ชนิดตัวเดินไปถึงปากชอยแล้วแขนเสื้อเพ็งจะพันประตูบ้าน...”

“...ซ้อเห็นคำคำว่า กะเทยเวลาหึงกันเนีย ไอ้โฮ ยิ่งกว่าซาร์ระบาด...”

จากเรื่อง หัวเห่เจ้าปัญหา

- บุกลาธิษฐาน เช่น

“...เสียวอย่างเดี๋ยวนี้อาจต้องคอยแอบพกกางเกงตัวในมาเปลี่ยนบ่อยๆ เพราะมันจะเหนอะ แฉม แผลอๆ แผลมออกมาวิ่งเล่นเป็นดวง บริเวณเป้า...”

จากเรื่อง สงครามช่อง (ไม่แคบ)

2.3.2 โวหารประชดประชัน เช่น

“สัมผัสสชาติอื่น เป็นรสสัมผัสอันแปลกใหม่ที่ทำให้เขารู้ตัวว่า เดี๋ยวนี้อาจไม่ได้ชอบผู้ หลิง !!” เป็นการเขียนประชดประชัน ถึงการแสดงออกของพระเอกหนุ่ม ที่ไม่ใช่ผู้ชายแท้จริง”

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โอบยิบ

“...ไม่ว่าจะเป็นทหาร ตำรวจ นายเรือ นายอากาศ แม่คนนี้ฟาดเรียบ แต่ถึงจะผ่านผู้ชายมาหลายกองทัพ แต่สิ่งที่เธอโปรดปรานสุด คือ แฟนเพื่อน จะสูง คำ คำ ขาว ขอให้มีองค์ เอ๊ย ! เจ้าของแม่ เป็นอ้อยไม่เลือก ซึ่งเรามักเรียกพฤติกรรมของผู้หญิงเหล่านี้ว่า ป่วยทางจิต...”

จากเรื่อง แม่พิมพ์ "จิมเด็ก"

“คาราหลายคนในวงการที่ชอบคันและถูกคันมักจะมีคุณแม่มาคุมอยู่เรื่อย หรือไม่ก็มีข่าวเสมอว่า เธอเป็นเด็กดีดี รักไม่ยุ่ง มุ่งแต่ฟัน...อ้าว มุ่งแต่เรียนจ้ะ แต่พวกนี้เนะ ขุดลงไปหะ เป็นได้เจอของดีๆ ชนิดไม่ต้อง ไปซื้อหนัง ไปมาจินตนาการ”

“งานนี้คุณผัวเจ้าของค่ายเลยปลอบใจ โดยการส่งไปเล่นละครเรื่องหนึ่ง เท่านั้นไม่พอยังเอาใจช่วยการแก้บทให้เมียตัวเอง โดดเด่นดังอยู่คนเดียว เล่นเอาพระเอกในเรื่องบ่นอุบ อยากถอนตัว แต่จนแล้วจนรอดก็ต้องหุบปาก เพราะแค่คำว่า พระเอกสุดซอค คงจะสู้ บ้าเรอน้อยสุดรัก ม่ายค่าย”

จากเรื่อง นางเอกหน้าใสที่ต้องให้ใครๆมาดัน

“...ดวงมันจะดับเอาสปอตไลท์มาส่องมันก็ไม่ สว่าง คอให้ เปิดเต้า หรือ เปิดเต้า ก็ไม่ได้ช่วยให้หะไรมันดีขึ้น...”

จากเรื่อง นางเอกพลาสติกกับศิลปินจี๋

3 รูปแบบของการปฏิสัมพันธ์ในกระดานแสดงความคิดเห็น

จากการศึกษากระดานแสดงความคิดเห็นท้ายเรื่องของคอลัมน์บีบลิว พบว่ามีรูปแบบการโต้ตอบ ระหว่างผู้แสดงความคิดเห็นในกระดานข่าว และการเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาคอลัมน์ กับความคิดเห็นผู้อ่าน ดังนี้

4.1 การคาดเดาชื่อของบุคคลที่ถูกกล่าวถึงในคอลัมน์บีบลิว ซึ่งจะพบว่ามีผู้อ่านเข้ามาโต้ตอบ คาดเดาชื่อบุคคลที่ถูกกล่าวถึงในแต่ละเรื่อง เช่น

“ใช่รู้จักกับกบหรือเปล่า”

(ความเห็น 5)

“บรู๊คกับกบจ้า.....ซัวร์”

(ความเห็น 8)

“ขอเดาว่า กบ กะบรู๊ค เพราะเป็นคู่ที่มีข่าวว่าทางแม่ของบรู๊ค ไม่ชอบกบ”

(ความเห็น 46)

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โบยบิน

“จ น่ะ จอนนี่ แอนโฟ... ครัว ชัวร์ เขามัว่มากๆครับ
พิธีร่างยักษ์ก็ ใ้ไปบัท 168 ชม.ใจ นี้ก็สุดๆ ก นี้โครวะ กอล์ฟ เบญจพลปะ แก๊งนี้ป้าวะ”
(ความเห็น 19)

“พระเอก จ. น่าจะเป็นจ๊อบ นิธิ สมุทรโคจร นะ
พระเอก ก. ก็ กระจัชย์ กำเนิดพลอย”
(ความเห็น 45)

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่นขาประจำหมอนวดแก่

“อนันดาเธอ? ม่ายสาวนี้ไซ้พี่สาวไหมปะ? พี่น้อง2คนนั้น นุ่นกะพลอยชัวร์” (ความเห็น 7)

“พระเอก อ. นี้ อี้ด หรือ อนันดาอะ ใครรู้บอกหน่อย แต่ม่ายสาวร้อนรักนี้อ่านแล้วรู้เลยว่า กุ้งพี่สาวใหม่
ที่ผิวเก่าคือเบิร์ด พิทยาที่ตอนนี้ไปแต่งกะ ขวัญภิรมย์ หลินอะ พี่น้องสองสาวนี้ก็มีคุณรกลงมากเกิดแค่คู่เดียวนี้
แหละ ก้อ E นุ่น กะ E พลอยจัย (ลุ่นี่น่าจะเป็นค้อจ้อคเรือสำเภาได้แล้ว) ไฮโซสาว ไม่รู้ใคร” (ความเห็น 8)

“อนันดาใจ สองพี่น้องก็นุ่น พลอย แม่ม่ายสาวใหญ่ ก็พี่สาวใหม่ เจริญปุระ และผู้กำกับ หม่อมน้อยที่
ยามสกุล เทวดาใจ” (ความเห็น 28)

- 1.อนันดา เอเวอริงแฮม (เจ้าของเรื่อง)
 - 2.วิภาวี เจริญปุระ (ม่ายสาวรุ่นใหญ่)
 - 3.พิทยา ณ ระนอง (สามีอดีตเด็กบร๊ๆ)
 - 4.ขวัญภิรมย์ หลิน (อดีตดาวขั้วทรงโต)
 - 5.สองพี่น้อง นุ่น-พลอย นุณยศักดิ์
 - 6.หม่อมหลวงพันธ์เทวนพ (ผู้กำกับ)
 - 7.เชอริ ัญญา ศรีเฟื่องฟุ้ง
- สรุปตามนี้ละ ไม่รู้ว่าถูกปะ”

(ความเห็น 128)

จากเรื่อง ลูกครึ่งหลักสูตรมันส์...คันทัง Tood คันทัง Jim

4.2 การแสดงความคิดเห็น หรือให้ข้อมูล สนับสนุน เพื่อเสริมต่อประเด็นการ

ติฉินนินทาที่ซ้อเจ็ดนำเสนอ เช่น

4.2.1 การอ้างถึงแหล่งข้อมูลที่นำเชื่อถือ เช่น เป็นเพื่อนของหลานสาวเสีย พี่สาว
เป็นเพื่อนนักข่าว เป็นน้องช่างแต่งหน้าในวงการบันเทิง

“เรื่องอื่นไม่รู้ แต่เรื่องเสียเลี้ยงเนี่ย เรื่องจริงแท้แน่นอน คือเสียปัญญาเจ้าของม.ปัญญาอะ ที่รู้เพราะเป็น
เพื่อนกับหลานสาวเสียปัญญา บอกว่าอีกบเนี่ย เข้ามาเดินลอยหน้าในบ้านใหญ่เค้ามานานแล้ว เค้าเกลียดกันจะตาย
มีแต่เสียแกละที่หลงหัวปักหัวป้า” (ความคิดเห็น 81)

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โบยบิน

“ยืนยันว่าลิเทียมเนี่ยมี้มั่มากๆ จริงๆ จนกระทั่งทุกวันนี้ยังเห็นคิ้วเด็กอยู่เลย พี่ชายเราก็ดูเหมือนมา แล้วสมัยยังเป็นนางโทรศัพท์ที่อยู่เลย สงสารบิลลีนะ” (ความเห็น 97)

จากเรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีผิวเข้มหลังถูกรีดไปบ่าเรอหนุ่ม

“ดึก บงกช ใจ คอแหลกทั้งแม่ทั้งลูกแหละ ม.6จบยังก็ไม่รู้ ส่วนข้าวเอนม+ตุ๋นได้เด้าเนี่ยนานแล้วที่บอก มา พี่เราเป็นช่างแต่งหน้าอยู่ โคนเม้าทั้งกองแหละ” (ความเห็น 231)

จากเรื่อง นางเอกทรงบัลลูน...อดีตคาราหนิงอาร์ราคาถูก

“confirmed เรื่อง แคทลียา อิงลิช ด้วยคน ฮีๆๆ ยัยนี้สุดๆอะ พี่สาวเพื่อนที่เป็นนักข่าวก็บอก บอกมานานแล้วด้วย ส่วนป้าคิน่า โห้ๆๆ สะใจๆๆ มีคนเปิดโปงคุณป้าคือจอมสร้างภาพเสียที เพราะเรื่องคุณ ป้าไปคลอตกที่เมืองนอกนี้ หนังสือพิมพ์มันเท็งฉบับนึงเคยแฉๆไว้ซักเมื่อ 1-2 ปีที่แล้วมั้ง ฮีๆๆ ลูกสาวน่ารัก มากๆนะจ๊ะ แต่ไม่เรียกคุณป้าว่า “แม่” ซักคำ!!! เวิร์กกรรมมีจริงชะด้วย เพราะอัลบั้มชุดใหม่ของคุณป้า ทำทางดับ อีกแล้ว ป้าคือทำแป๊ก 4 ชุดต่อเนื่อง แกรมมีน่าจะพิจารณาปลดระวางได้แล้วเปิดโปงพวกแหย่ๆให้หมด” (ความเห็น 133)

จากเรื่อง บาบจาก..ตุ๋นไว..ใจค่วน... พ่วงใจร้าย

4.2.2 การอ้างอิงหลักฐาน ที่จะมาช่วยสนับสนุนเรื่องที่ข้อเจ็ดนำเสนอ เช่น

“เราไม่ได้มีอคติกับด็กเลขนะ แต่เราเองก็สงสัยมานานแล้วกึ่งงงงงมากว่า..ทำไมเค้าถึงเล่นฉากลิปซิงค์ได้ แบนเนี่ยนมาก เหมือนคนที่โดนมาจนชำนาญแล้วละ แต่ตอนที่ถูกสัมภาษณ์ กลับออกมาพูดเกี่ยวกับกุลสตรีไทย เรื่องแม่หวง เรื่องการมีข่าวกะผู้ชายเป็นเรื่องเสื่อมเสีย ซึ่งมันขัดกันมาากากเลย ขอบอกว่าชอบที่ด็กหุ่นดีนะ ไม่ได้เกลียด แต่เวลาเค้าพูดมันขัดกับการกระทำ มันทำให้รู้สึกหมั่นไส้นะ (จริงๆ เราไม่ชอบว่าใครเลขนะเนี่ย) แล้วเรื่องเล่นหนังโป๊นี่ะ เรายืนยันว่าเคยเห็นภาพหนึ่งที่เพื่อนส่งมาให้ คือคอนนั้นเราไม่สนใจเพราะคิดว่าไม่ใช่ด็กหรืออ แต่คิดว่าหน้าเค้าเหมือนกันมากเลขนะ แต่คงไม่ใช่มั้ง หุ่นดีนะ นมใหญ่ ยานนะ หัวนมดำมาก ก็คงจะหาคนที่เหมือนกันมาถ่ายอะนะ เราลบทิ้งไปนานแล้วละ (ไม่ค่อยเชื่อหรืออกว่าเป็นด็ก แต่ขอยืนยันนอนยันว่า หน้าตาเหมือนกันมาก นมก็ใหญ่มากด้วย แต่เราไม่ชอบตรงหัวนมดำมาก) สรุปแล้วเราเชื่อว่าด็กเค้าไม่บริสุทธิ์ แล้วก็ไม่ใช่อุ๊ยหรือแม่หวง และหวงตัว แต่เราไม่แน่ใจเรื่องขยดัวงะ ใครๆ ก็พูดได้เนอะ แต่ที่อ่าน ๆ มา เรา สงสารด็กที่มีแม่จัญ...แบบนี้วะ” (ความเห็น 219)

จากเรื่อง นางเอกทรงบัลลูน...อดีตคาราหนิงอาร์ราคาถูก

“เคยเห็นภาพหนัง r-x เรื่องนึงนางเอกหน้าเหมือนด็กแบบว่าโดนพระเอกดูคนมอยู่เลย ด็กเค้าทำหน้าที่ เสียวสยิว แต่คอนนั้นคิดว่าใช้มุกกล้อง แต่พออ่านเรื่องนี้ชักเชื่อว่าเป็นด็กแสบ เพราะว่าหน้าตากิ่งๆ แต่มีจุดขายที่ ด็กส่วน ฝีมือเค้ากึ่งๆ แต่กลับได้รางวัล อาจจะใช้จุดขายเฉพาะตัวแลกมานี่เอง” (ความเห็น 210)

จากเรื่อง นางเอกทรงบัลลูน...อดีตคาราหนิงอาร์ราคาถูก

“ชมพู่เคยประกวดมิสมอเตอร์โชว์จริง ผมมีหนังสือ xomotorsport ฉบับเก่าประมาณ 4-5 ปีได้ เห็นชมพู่ ลงในหน้าท้ายๆ ข่าวนั้นบอกว่าคนเล่นรถจี๊ปกันดริม ตอนนั้นยังไม่ได้เข้าวงการ หุ่นก็อวบๆ แต่พอเข้าวงการแล้วก็ปลดนน้ำหนักที่บอดีเซฟ และเป็นพีริเซ็นเตอร์ให้ด้วย” (ความเห็น 135)

จากเรื่อง นางเอกหน้าใสที่ต้องให้ใครๆมาค้น

4.2.3 การเล่าเสริม จากประสบการณ์ที่เคยได้ยินมา หรือเคยอยู่ในเหตุการณ์

“ขอบคุณข้อเป็นที่สุดที่เอาเรื่องราวป็นคดี วังศ์ผู้ร้าย คนนี้ออกมาประจาน ได้ใจที่สุด มีเรื่องเสริมจะเล่า คู่กันฟังตรงนี้สองสามเรื่อง อีป็นคดีนี้เข้ามาเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้อย่างไรรู้ไหมคะ??? หล่อนหลอกฟาดลูกชายท่านอธิการบดีคือ ศาสตราจารย์ ดร. ธีระ สุตะบุตร ไปเรียนร้อย ขนาดเอาไปประกาศให้นิตยสารอาชญากรรมฉบับหนึ่งมาเชิญทั้งคู่ไปถ่ายแบบในฉบับฉลองวันวาเลนไทน์เลยที่เดียวนะ เรียกว่าคอนันต์หล่อน เกาะลูกชายท่านอธิการบดีสุดฤทธิ์คะ ไม่รู้ทำไมไปๆมาๆก็ถีบหัวเข่าส่งไปเลย อีกเรื่องที่เป็นความรา ย่าของมันคือ มันฟาดคะหมดคนะคะ ไม่รู้ที่ค่าที่สูง มันเป็นคน โศกคืนะคะที่กองศิลปราชพิชญ์ตัวเข้าไปเป็นนางแบบกิตติมศักดิ์อยู่เนืองๆ ได้ไปในคณะตามเสด็จเยือนสาธารณรัฐประชาชนจีนด้วยนะคะ โดยเป็นนางแบบแสดงแบบเสื้อชุดผ้าไทยต่างๆ ในเวลาพระราชทานเลี้ยงเพื่อเผยแพร่ผลงานของมูลนิธิศิลปราชฯ ตลอดเวลาเกือบยี่สิบวันที่อยู่ในคณะตามเสด็จอีป็นคดีนี้คดีจริตสุคา เข้าไปประจ้อประแจ้งเรียกท่านผู้หญิงบรรดานางสนองพระโอษฐ์หรือนางพระกำนัลทั้งหลายว่าคุณแม่ ท่านองอยากให้ผู้ใหญ่เอ็นดู แต่อีกมุมหนึ่งหล่อนให้ท่านายทหารและนายตำรวจราชองครักษ์แบบสุคา ไปเลย สงสัยอยากจะเป็นคุณหญิงนะ ก็ไม่ทราบนะคะว่าเจ้าหล่อนประสบความสำเร็จมากน้อยแค่ไหน จบเรื่องอีป็นคดี วังศ์ผู้ร้าย มาต่อเรื่องไอ้เต่าเข้มกกลัด ไอ้เปรคนี้ก็รา ย่าสุคา วันนั้นใครๆก็เห็นมันมาในงานกาชาด โดยเฉพาะในร้านกองทัพบกและทัพเรือ ส่วนผู้ชายอีกสองคนที่มีนหว่านเป็นวัยรุ่นเข้ามาถามมาหาเรื่องมันก่อนนั้นแท้ที่จริงเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลพระราชอุทยานสังกัดสำนักพระราชวังซึ่งวันนั้นเด็กหนุ่มๆพวกนั้นเป็นเวรดูแลสถานที่ตรงนั้นที่จัดให้เป็นที่จอดรถสำหรับผู้มาเยี่ยมชมงานกาชาด (หลายท่านอาจไม่ทราบว่าสวนอัมพรซึ่งเป็นบริเวณจัดงานกาชาดมาทุกปีเป็นเขตพระราชฐานคือส่วนหนึ่งของพระราชวังดุสิต สำนักพระราชวังเป็นเจ้าของสถานที่) เจ้าหน้าที่สองคนนั้น ไม่ได้เข้าไปหาเรื่องอย่างไอ้รา ย่าเต่าให้กรกับตำรวจแต่อย่างใดแต่เขาเข้าไปตักเตือนมันที่มันกำลังปัสสาวะตรงที่จอดรถ กรกระทำเช่นว่านี้เป็นสิ่งที่ข้าราชการทุกคนไม่มีใครรับได้หรือกะนะ เป็นการหมิ่นเขตพระราชฐานอย่างชั่วช้าที่สุดอ้าย ศักดิ์เต่ามันคิดว่ามันเป็น ใครนะมันถึงทำอย่างนั้นได้ พอเจ้าหน้าที่เข้ามาตักเตือนมันก็เจ๊อกไปหาเรื่องชกต่อเขาเสียนี้ แล้วยังจะมีหน้ามาอ้างว่าตัวมันถูกหาเรื่องอีก คุณซ้อเจ็ดนะพูดถูกอย่างยิ่งว่าครานี้กร้องนั้นความกะล่อนค่อแหลมเป็นธรรมชาติและสัญชาตญาณของพวกมันจริงๆ” (ความเห็น 156)

“เรื่อง E บุ่มนั้นจริง เราอยู่ในม.นั้นรู้ดี แควดวงอง.เค้ามาทักกันให้แซ่ด มันเคยมีหัวเป็นฝรั่งมาตั้งแต่คอนอยู่นอกแล้วแถมตอนที่เรารับปริญญาที่ KU คอนันันมันบวมมาก เราอยู่ในแถววิควะเกียรตินิยม คุณเธอเดินเฉิบๆเข้ามาแล้วพูดว่า "โห ทำไมวิควะมีเกียรตินิยมอะจิง สงสัยอง.ปล่อยเกรค" แล้วก็หัวเราะ ถึงแม้ว่ามันจะพูดล้อเล่น แต่พวกเราเคืองมากกับคำพูดที่ไม่ make sense ของมัน คำพูดมันแสดงความคิดอันแสนโง่เงา ก้อคิดดูเองละกัน ว่าพวกเราเรียนมาแทบกระอักเลือด แต่มาพูดจาถูกแบบนี้ มันทุเรศ ไม่ใช่เรียนสาขาอย่างอย่างมันนี่ ถึงได้เกียรตินิยมได้ง่ายๆนะอง.บุ่ม หวังว่าอง.บุ่มคงจำคำพูดชู้ๆของ อง.ได้นะ” (ความเห็น 249)

จากเรื่อง แม่พิมพ์ “จิมเด็ก”

“นอกจากเรื่องบนเตียงแล้วยังมีพฤติกรรมจอมวินอีกด้วย ครั้งหนึ่งดิฉันเคยไปดูหนังเรื่อง long time date ที่เมเจอร์รัชโยธิน แล้วก็มิดีกันแหละ นั่งหลังดิฉัน แล้วคุยโทรศัพท์ในโรงหนัง แล้วฝรั่งที่นั่งข้างเค้า นั้นแหละหันมาค่า ทุกคนเชื่อมั๊ยคะว่าพอหนังจบมันดักรอค่าเมียฝรั่งว่า อีเมียเช่า เรื่องนี้ถ้าไม่เชื่อมีพยานยืนยันหลายคนในโรงหนังวันนั้นเพราะค่ากันเสียงดังมาก ถ้าไม่เชื่ออีกใครเจอเข้าตัวก็ลองถามว่าจริงมั๊ย ค่า เล่าเมียเช่า ตัวดาราคันนี้มีสภาพที่ไม่ต่างกันเลย” (ความเห็น 239)

จากเรื่อง นางเอกทรงบัลลูน...อดีตคาราหนังอาร์ราคาถูก

“เห็นกะตา อนันดา ขึ้นจูบปากกับหนูที่สมุย เมื่อคืนปีที่แล้ว เผลอเราไปเที่ยวผับกับเพื่อนฝรั่ง แล้วก็มีย หลุยส์ด้วย กับเด็กหน้าฝรั่งคนหนึ่ง ไอ้ที่ไปเที่ยวกันนั้นมัน ไปหลายคน เห็นมีพวกผู้จัดการส่วนตัวไปด้วยละมั้ง แต่ที่ขึ้นจูบกัน ได้ขนาดนั้นทำเหมือนไม่มีคนไทยเลย นะ เอ็งเหออๆๆ คีได้ดูฉากสดๆ คีด้วยละ” (ความเห็น 32)

จากเรื่อง ลูกครึ่งหลักสูตรมันส์...คืนทั้ง Tood คืนทั้ง Jim

“เห็นมากะตาที่เอสเอฟมาบุญครองอนันดาจูบได้ท่อนขำขันกันของเซอร์รี่ เห็นชัดมากเพราะลงบันได เลื่อนมาด้วยกันและเรายืนอยู่หลังอนันดา นัวกันไปเนียนกันมาจูบจนจะออกหวายได้อยู่แล้ว ถ้าบันไดเลื่อนมันยาว กว่านี้อีกนิด เราคงต้องได้ดูหนังเรดแน่ ๆ” (ความเห็น 71)

จากเรื่อง ลูกครึ่งหลักสูตรมันส์...คืนทั้ง Tood คืนทั้ง Jim

4.3 การแสดงความคิดเห็น หรือให้ข้อมูล กัดค้านประเด็นเรื่องที่ซื้อเจดนำเสนอ เช่น

4.3.1 การกัดค้านโดยอ้างถึงประสบการณ์ส่วนตัว

“เราคนนึงที่ไม่เชื่อ โทษละหลักฐาน ที่กบเขาเล่นละครเรื่องนึงได้เงินเป็นล้าน ทำไมต้องยอมเป็นเมีย เกือบเสียด้วย แล้วจากการที่เราไปเจอที่กบบ่อยๆ ขอยืนยันว่าที่กบไม่เป็นอย่างงั้นแน่นอน” (ความเห็น 23)

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โอบยิบ

“ผมเคยเรียนกับน้องชายคนนี้ (บรู๊ค) เมื่อตอนยังไม่ดังเลยนะครับ กินเหล้าด้วยกันประจำ คนเราเวลาเมา ด้วยฤทธิ์เหล้านี้ สิ่งที่อยู่ในใจมักจะออกมาหมด แต่ผมไม่เคยเห็นสักครั้งที่น้องชายผมคนนี้จะป็นในลักษณะที่คนอื่นกล่าวหา และไม่เท่านั้นน้องชายผมยังเป็นที่สนใจของสาว ๆ ที่นี่ขนาดที่เรียกว่าชอดมากครับ ส่วนเรื่องน้องกบ นั้นผมเคยได้ยินมานานแล้ว น้องสาวแฟนผม เขาเป็นคาราเหมือนกัน (ไม่อยากจะบอกชื่อ) เขาเล่าให้ผมฟังมานาน แล้วตั้งแต่บรู๊คยังอยู่ที่ seattle กับพวกเรา แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญเพราะผมว่ามันเป็นเรื่องส่วนตัว แฟนคลับเอง น่าจะเข้าใจว่าเป็นเรื่องส่วนตัว ผมว่าเราน่าจะชื่นชมเขาในด้านที่เขาเป็น ส่วนเรื่องการดำรงชีวิตและการตัดสินใจ นี่มันเรื่องส่วนตัวจริงๆ เราไม่เคยรับรู้ที่คิดว่าเวลาเค้าอยู่กับ 2 คนน้องกบทำตัวน่ารักเหมือนเวลาที่แฟนคลับเห็นรี เปลา และที่สำคัญอย่างนี้เรื่องการค้ากันถึงบุพการีนี่มันไม่สมควรอย่างยิ่ง ผมว่าหากชอบเค้าชื่นชมเค้าต้อง เคารพการตัดสินใจของเขาด้วยนะ ที่สำคัญหากคุณเองมีลูกชายสักคน(ไม่ต้องถึงขนาดเป็นผู้มีตระกูลขนาด คุณบรู๊คนะ) คุณจะยอมให้ลูกชายคุณมีภรรยาแบบไหน เอาแบบใจเป็นกลางนะ เพราะที่ผ่านมามีใครบ้างว่าน้อง กบทำกริยาที่น่ารักแค่ไหนเวลาอยู่กับน้องชายผม แล้วถ้าคุณเป็นพ่อแม่คุณบรู๊คคุณจะทนได้ไม๊ที่จะมีลูกสะใภ้

แบบนี้ เรื่องลึกเป็นไงผมไม่ทราบได้ รู้แค่ฝ่ายชายเป็นสุภาพบุรุษพอสมควรที่ไม่เคยโจมตีฝ่ายหญิงให้เสียหายเลย แต่ที่ผมรู้แน่ๆ น้องชายผมคนนี้ คนที่กินเหล้ากับผมประจำเมื่อสมัยที่เรียนที่seattleด้วยกันนี่ไม่เคยเป็นเกย์ไม่ได้เกย์อย่างแน่นอนครับ” (ความเห็น 84)

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โอบยิบ

“คือว่าเคยเป็นลูกศิษย์นางงามคนที่ซ้อกล่าวถึงอะคะ ถ้ามีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นจริงเค้ารู้กันทั้งหมดเลย แล้วแหละคะ แล้วดีคืออาจารย์คนนี้ไม่เคยให้ความสนิทสนมกับใครเป็นพิเศษ เรียกได้ว่าค่อนข้างจะถือตัวมาก ๆ ซ้อไปอยู่คอนเสิร์ตอะไรกันหรือไงคะ พุดเหมือนเห็นภาพเลย” (ความเห็น 35)

จากเรื่อง แม่พิมพ์ "จิมเด็ก"

“อาจารย์ไม่ได้ทำแบบนั้นซะหน่อย เราก็เรียนกับเค้า อาจจะมีเรื่องที่ไม่ค่อยดีเกี่ยวกับอาจารย์บ้างแหละนะ แต่ไม่มีเรื่องอุบาทว์อย่างจ้แน่นอน” (ความเห็น 240)

จากเรื่อง แม่พิมพ์ "จิมเด็ก"

4.3.2 การคัดค้านจากความคิดเห็นส่วนตัว

“ไม่เข้าเรื่องเลย หัวข้อบอกว่าแก๊งค์คาราจอมหื่น อ่านดูแล้วไม่เห็นเขาจะหื่นตรงไหนเลย พวกเขาก็เข้าออกถูกทางแล้วนี่ไม่ได้ไปลากผู้หญิงมาข่มขืนซักหน่อย คาราก็คนเหมือนกัน ผู้ชาย เรื่องเซ็กส์มันธรรมดามากนะจ้ ไม่ว่าจะเข้าประตูหน้า เข้าประตูหลัง มันก็เป็นเกมส์ธรรมดาของผู้ชาย” (ความเห็น 87)

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่น! ขาประจำหมอนวดแก่

“ชมพูน่ารักดี สวย ดลก พุดอะไรเป็นกันเอง เมื่อบานดูวาซาบิหรือเปล่า เรียกเต็มๆ ไข่เค็มคู่กันเองดี.... ไม่น่าจะเป็นอย่างที่ว่านะ” (ความเห็น 217)

จากเรื่อง นางเอกหน้าใสที่ต้องให้ใครๆมาค้น

“ไม่ใช่พี่ชมพู่หรอก เราว่าต้องเป็นคนอื่นแน่ๆเลย นิสัยพี่ชมพู่ไม่ใช่แบบนี้ คนพุดนั้นแหละมั้งที่เห็นเขาสวยกว่าเลยอิจฉานะ” (ความเห็น 236)

จากเรื่อง นางเอกหน้าใสที่ต้องให้ใครๆมาค้น

4.4 การแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ เชิงจริยธรรมเกี่ยวกับการนำเสนอเนื้อหาใน
คอลัมน์ เช่น

4.4.1 ประเด็นเรื่อง บทบาทของสื่อมวลชนต่อสังคม

“จากเนื้อความของ ซ้อเจ็ด เป็นเนื้อความที่ไม่มีข้อความใดๆระบุว่า เป็น พระนางคูโชน เป็นการให้ ผู้อ่านใช้วิจารณญาณในการวิเคราะห์เองว่า เขาและเธอคือใครกันสรุปว่าเป็นการเขียนเพื่อตั้งประเด็นให้แก่ผู้อ่าน คิดไปต่างๆนาๆ ปราศจากข้อมูลและหลักฐานยืนยันที่แน่นอน ผมคิดว่าหนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ไม่มีความ รับผิดชอบต่อสังคมและเป็นประเด็นทำให้ชื่อเสียงของบุคคลอื่นเสียหายได้อย่างมากๆ ดังนั้น ความคิดเห็นที่ เสนอมาเพื่อชมว่ากล้าเขียนในสิ่งที่คนอื่นไม่กล้านั้นผิดคน มันเป็นเพียงของนิติบุคคลที่ประกอบธุรกิจแบบไม่มี ความเป็นน้ำใจนักกีฬาเลย ขอให้ผู้จัดการออนไลน์ทบทวนบทบาทตัวเองที่มีต่อสังคมว่าถูกผิดเพียงใด สุดท้าย กรรมคือการกระทำ พระพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลใดทำดี ย่อมได้รับแต่สิ่งดี แต่บุคคลใดกระทำสิ่งชั่วร้าย ย่อมได้รับ ผลกรรมนั้นๆเช่นกัน” (ความเห็น 73)

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกียรติยศ

4.4.2 ประเด็นเรื่อง จริยธรรม และความรับผิดชอบต่อสังคมของสื่อมวลชน

“การเป็นนักข่าว ควรคำนึงถึงผลกระทบ และเรื่องจริยธรรมด้วย ไม่ใช่อาศัยแต่ข่าวและสนองค้นหา ปากกาตัวเอง บอกตรงๆนะว่าคอลัมน์นี้ไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม วัตถุประสงค์คือความสะใจของคนเขียนและ แสดงถึงทางตันของนสพ.ผู้จัดการ ที่ทำอะไรขายไม่ได้แล้ว” (ความเห็น 24)

จากเรื่อง นางเอกบัลลูน อดีตคาราหนิงอาร์

4.4.3 ประเด็นเรื่อง เสรีภาพในการแสดงออก และการใช้วิจารณญาณใน การเปิดรับเนื้อหาของผู้อ่าน

“ใรมนุษยธรรม ไม่มีความเห็นอก เห็นใจผู้อื่น ว่าคนโน้นที่ คนนี้ที่ ทั้งที่ตัวเองก็ได้ยินได้ฟังมาแบบผิดๆ ยังงี้หรือที่เขาเรียกว่า จรรยาบรรณของสื่อมวลชน มันไม่มีคิดว่าคุณอยู่เลยหรือใจ นักสื่อมวลชนที่ดีต้องไม่ทำให้ ผู้อื่นเสียหายไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม คุณเขียนขึ้นมาเพื่อความบันเทิงละสิเห็นคนอื่นเขาเดือนร้อนแต่ตัวเองมี ความสุขงั้นหรือ ใช่คนเรามันมีสิทธิ์ที่จะพูดแต่คุณก็ต้องพูดในสิ่งที่ถูกต้อง ไม่ใช่ว่าโดยส่วนตัวไม่ชอบใครก็จะ เขียนคำคนนั้น ถ้าเรื่องที่คุณเห็นกันมาเป็นเรื่องจริง ทำไมคุณไม่นำหลักฐานมายืนยันละ ไม่ใช่ว่าฟังความข้าง เดียวแล้วมาพูด เขาเป็นอย่างนั้นจริง คุณก็ต้องมีหลักฐานมาสิคุณมีหลักฐาน ไม่ละครับ แรกกันจะๆเลย ถ้าเขาไม่ติ จริง แต่นี่คุณแค่เขียนออกมาว่าเขาทำอย่างโน้นอย่างนี้ทั้งที่คุณไม่มีหลักฐาน ตัวผมเองนั้นเรียนมาทางด้านนี้แต่ผม กับเห็นพวกที่เขียนข่าวกันอย่างนี้ผมรู้สึกไม่ดีเลย อยากจะฝากทุกๆคนไว้หน่อยนะครับท่านที่เข้ามาอ่านในนี้ กรุณาคิดไตร่ตรองดูกันสักนิดนึง อย่าไปหลงเชื่อเขาทันทีไม่จั้นคุณอาจถูกเขาจงใจไปตามเขา ผมอยากจะฝากไว้ แค่นี้ แล้วถ้าพวกคุณคิดกันดูให้ดีๆมีคนที่เขียนข่าวอย่างนี้กับตัวคุณแล้วคนๆนั้นเป็นคุณหรือญาติคุณ คุณจะรู้สึก อย่างไรบ้างผมอยากจะฝากไว้แค่นี้ละครับ” (ความเห็น 930)

จากเรื่อง นางเอกพลาสติกกับศิลปินขี้อาย

4.4.4 ประเด็นเรื่องสิทธิส่วนบุคคล

“แค่อยากรู้ว่าทำไมเราจึงจำเป็นต้องรู้ และเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมคนด้วย มันสำคัญมากที่จะต้องนำมาเผยแพร่หรือ เราควรเคารพในสิทธิส่วนบุคคลไม่ใช่หรือ เขียนข่าวแบบนี้มันไม่ถูก แต่ทำไปเพื่อเป้าหมายอะไรล่ะ มันควรจะถูกเผยแพร่หรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถามตัวเอง ตัวบรรณาธิการว่ามันสมควรตี คัดศัพท์ของสื่อมวลชนแล้วหรือ”

แปลจาก

“Just want to know why we have to know and understand that behaviors? It is important enough to publicize? Is it personal privacy we should do respect? Writing this news is not illegal, but what is your point and target? Should it be publicize? Especially, let ask yourself, your Editor, that where is his/her dignity in offering mass communication?” (ความเห็น 41)

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่น ! ขาประจำหมอนวดแก่..

“ไม่รู้ว่าจะซื้อเจ็ดเขียนถึงใคร แต่คิดว่ามันก็เป็นชีวิตส่วนตัวของเขา เขามีสิทธิ์ที่จะเลือกด้วยตัวเขาเอง สิ่งแรกเลยซื้อเจ็ดควรจะสำนึกว่าตัวเองเป็นใคร ควรทำอะไร เพื่อตัวเอง ไม่ใช่ไปต่อว่า คำหั้นคนอื่น ต่อว่าตัวเองนั้นแหละ ที่ทำผิด”

แปลจาก

“I don't know who you wrote stories above I though that's his lifestyle. He has right of choice to earn himself so the first thing you have to check yourself who you are and what should you do for yourself, don't blame anyone else but blame yourself if you do some things mistake. That's not so far.” (ความเห็น 118)

จากเรื่อง ลูกครึ่งหลักสุตรมันส์...คันทั้ง Tood คันทั้ง Jim

4.5 การแสดงความคิดเห็นสนับสนุนการมีอยู่ และการนำเสนอคอลัมน์บีบลิวโดยภาพรวม

เช่น

“อยากบอกว่า "เห็นด้วยสุดจะสุด" ที่ น.ส.พ. ผู้จัดการ "กล้า" นำเสนอความจริง ชังใจเกียรติ "น.ส.พ. ผู้จัดการ" ขาดใจ” (ความเห็น 34)

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โอบยิบ

“ก็ดารา แม่จิง เป็นแบบอย่างของสาธารณะชนไม่ใช่เธอะ ดาราเลวๆ พฤติกรรมหมาๆเอามาประจานก็ดีแล้ว” (ความคิดเห็น 22)

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหื่น ! ขาประจำหมอนวดแก่

“รักค่ะ...รักซ้อเจ็ด...ถ้าซ้อไม่เขียนแล้วยังจะมีใครกล้าเขียนล่ะ...แล้วคนอ่านอย่างเราก็คงไม่ได้รู้
อะไรไปตลอดกาล...คือการที่เรารู้จักดาราด้านด้านนั้นมันไม่แฟร์นะคะ เรารู้จักดาราทิ้งแงบวและแงบบนี้
ดีกว่ารู้แต่แงบวอย่างเดียวนั่นคะ” (ความเห็น 40)

จากเรื่อง นางเอกบัลลูน อดีตดารานางอาร์

“อยากให้ซ้อเจ็ด เขียนทุกวันเลยยย... รออ่านแทบแ่ อออิอิ.....” (ความเห็น 92)

จากเรื่อง แม่พิมพ์จิ้มเด็ก

“ชอบอ่านมากเลย ขอเป็นสาวกซ้อ 7 ด้วยคนนะ เราเบื่อกับการทำงาน อ่านข่าวหนัก ๆ มามากแล้ว ก็ได้
ซื่อนี้แหละที่ช่วยเปิดหูเปิดตาเราอีกด้านนึง อ่านเพลินดีจัง” (ความเห็น 175)

จาก เรื่อง ลูกครึ่งหลักสูตรมันส์...คันทั้ง Tood คันทั้ง Jim

“ซ้อเจ็ดทำได้ดีแล้ว ングทำต่อไปเถอะ เราพร้อมจะเคียงข้างคุณ เราอยากรู้ว่าวงการบันเทิงจะเป็นยังไง
ต่อไป พวกดาราที่เราเห็นในทีวี จริงๆแล้วก็ไม่ได้เลิศ อย่างนั้น”

แปลจาก

“Sor Jed” You've done a very good job. Keep doing it. I'll be on your side. I want to know what's
going on in the Ent Biz? They are not nice as we watch them on TV. (ความเห็น 44)

จาก เรื่อง แก๊งดาราจอมหื่น ! ขาประจำหมอนวดแก่..

“ความจริงไม่ได้กลัวใคร! ซ้อเจ็ดทำได้เยี่ยมแล้ว ถ้าข่าวนี้อาจไม่ได้สร้างขึ้น ก็เชื่อว่าซ้อเจ็ดทำได้ถูกต้องแล้ว
วัยรุ่นไทยเราจะต้องรู้ด้านเลวของคนในวงการบันเทิง เราเป็นมนุษย์ก็ต้องมองทั้งด้านดีและไม่ดีของบุคคลที่มี
ชื่อเสียง ถ้าผู้มีชื่อเสียงสมัครใจที่จะเป็นบุคคลสาธารณะแล้ว พวกเขาจะต้องยอมรับความจริงที่นักข่าวจะมีสิทธิ
เผยแพร่สู่สาธารณะ หรือให้ความสนใจกับเรื่องชีวิตส่วนตัว อีกด้านหนึ่ง ประชาชนบางส่วนก็มองว่า บุคคลที่มี
ชื่อเสียงเป็นผู้ดีเลิศทุกอย่าง เพียงแค่ได้มองจากด้านดีที่ปรากฏ ลองคิดดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าวัยรุ่นไทยมอง
อะไรเพียงด้านๆ ผลก็คือ คนก็จะทำอะไรด้านๆ แล้วคิดว่าประสบความสำเร็จได้ ซึ่งมันจะทลายสังคม เช่น เรื่อง
ของคร.สรชาติ ที่ทำการค้า ธุรกิจ เราเชื่อแต่เรื่องเงิน และสิ่งที่ปรากฏเพียงผิวเผิน ถึงเวลาแล้วที่จะไม่มีการใส่
หน้ากาก แสดงให้วัยรุ่นไทย ได้เห็นความเสแสร้งของคน ซ้อเจ็ดทำได้ถูกต้องแล้ว”

แปลจาก

“Reality does not bite anyone! So Jed you are doing a great job, if this news has not been
made up. I believe that you are doing the right thing. Our young and naive people must know that there is
always a dark side of entertaining people. We are human beings; so we must look at both dark and bright sides
of these Celebes. if the Celebes decided to be the public people, they must accept the fact that it is the right of
journalists and the public to pay attention to their personal life. Otherwise, some people will think that the
Celebes are absolutely perfect human beings, just because of their good appearance! Imagine what is going to
happen when our young Thais believe in only shallow thing like that. The result is that these people will do
anything to reach their shallow success and our society will be collapsed. Take the story of Doctor Somchart as

an example. He is the production of transactional society. We believe in only money and appearance. its a time to unmask the fake people and point out to our young that the real happiness is that "you are doing the right thing, not doing things right (according to fake society)." (ความเห็น 37)

จาก เรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีตัวเข้มหลังถูกรีดไปบำเรอหนุ่ม

4.6 การแสดงความคิดเห็นคัดค้าน ประชดประชัน คอลัมน์บีบลิว โดยภาพรวม เช่น

“มีหนังสือพิมพ์และนักข่าว...แบบนี้ชาติถึงไม่เจริญอยากขายข่าวเอาดั่งค์มากหรือใจไอ้พวกควายถึงได้ไปเที่ยวเขียนข่าวมั่ว นั่งเทียนเขียนเพราะอยากได้เศษดั่งค์บอมาหေး ไอ้พวกกรี้ว ไม่มีเงินจริงๆก็ไปขอรานขายตัวดิ มาทำให้คนอื่นเดือดร้อนทำไมกับข่าวอัปรีซี้ของพวก จังไรเฮ้ย แม่พวกเธอขายตัวมั่งจะเอาลงโทรทัศน์ทุกช่องเลย” (ความเห็น 53)

จาก เรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกษียณบิน

“ไม่น่าเลยสงสัยตอนเด็กหลงเอาอาหารหมาป้อนมัน มันถึงชอบกัคชาวบ้านไปทั่วอีลุบไม่รักดี เอ แล้วสโลแกนของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการนี่ว่ากระไรนะแต่ดูนักข่าวเขียนข่าวแล้วกลายเป็นหนังสือพิมพ์เกรดต่ำไปเลยนะพิจารณากันหน่อยเดี๋ยวมองกลายพันธนะยะ” (ความเห็น 99)

จาก เรื่อง แก๊งคาราจอมหื่น ! ขาประจำหมอนวดแก่..

“ไอ้ สุดยอดมากครับ ผมว่าน่าจะเขียนข่าวแบบนี้เยอะ ๆ นะครับ เรื่องผัว ๆ เมีย ๆ ชาวบ้านนะ ได้สาระมากครับ อ่านแล้วประเทืองปัญญาเยาวชนของชาติมากครับ ต้องแบบนี้สิตีมาก คิงจริง ๆ วัน ๆ ไม่ต้องทำอะไรอ่านแต่ข่าวแบบนี้แหละครับ เหมาะสมกับภูมิปัญญาตะวันออก'จริง ๆ” (ความเห็น 39)

จากเรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีตัวเข้มหลังถูกรีดไปบำเรอหนุ่ม

“คุณซ้อเจ็ด ที่พูดมาทั้งหมด คงหมายถึง " แม่ " คุณสมัยตอนเป็นสาว จิทำ เขียนได้คินะ เหมือนเห็นกะตา ถ้าแน่จริงเอาภาพมาให้ดูด้วยซิ แน่มากนะคุณเฮ้ย ถิ่นว่าคุณคงสืบพันธ์มาจากแม่คุณจิ ถึงปากหมา ปากจืดขนาดนี้ สาธุใครที่เป็นตัวเขียนข้อความข้างบนนี้ หรือเขียนให้คนอื่นในทางที่เสียๆ หาย ขอสายแข่ง ให้มันเดินไป ตกท่อที่มีแค่น้ำเน่า ขอสายให้เจริญ และขอบอกสิ่งที่มีมันประจานคนอื่นหรือที่เขาเรียกว่านินทา นั่นเอง ที่จริงก็เป็นภูมิหลังของมันและที่สำคัญ แม่ มันนั่นแหละ” (ความเห็น 943)

จากเรื่อง นางเอกจอมพี่ชอบ "ซอขี้"

“คิดว่าผู้จัดการสร้างข่าวขึ้นมาทั้งนั้น เกี่ยวกับเรื่องผู้ชาย ผู้หญิง และเรื่องเพศ เคยเห็นมาหลายครั้งแล้วไม่เห็นมีบุคคลอย่างผู้จัดการพูดถึงเลย ทำไมไม่เห็นมีใครรู้จริงว่าเป็นใคร ผู้จัดการ โง่ บัดชบ ไปลงนรกซะ !”
แปลจาก

¹ ภูมิปัญญาตะวันออก หมายถึง สโลแกนของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ

“I think manager always makes news up about men, women, and sex story. I have seen many times that there are no person like manager talks about. That’s why no one knows who they are. Idiot manager. go to hell!” (ความคิดเห็น 14)

จาก เรื่อง คุณอาศัยอยู่กับควานู้คร่างอว

“จากคอลัมน์นี้ อยากจะแสดงข้อเสนอแนะว่า

1. เป็นคอลัมน์ที่แทบจะไม่มีประโยชน์
2. เป็นคอลัมน์ที่ทำลายคน (คุณรู้ได้ใจว่าเมื่อไหร่คนจะมีเพศสัมพันธ์กับใคร และที่ไหน) ยิ่งไปกว่านั้น ก็ไม่มีข้อเท็จจริงพิสูจน์ได้
3. คอลัมน์นี้ดีแต่บางสิ่งที่ไม่เหมาะสมไม่ควรแก่เยาวชนไทย ผู้จัดการควรเน้นให้ข่าวที่ให้การศึกษาคำรู้ และเทคโนโลยี

เพื่อที่จะทำให้ผู้จัดการเป็นหนังสือพิมพ์ที่มีคุณภาพ ผู้จัดการควรพิจารณาเกี่ยวกับคอลัมน์นี้ อย่างน้อยก็เพื่อประโยชน์สำหรับเยาวชนไทย ที่เข้ามาอ่านคอลัมน์นี้”

แปลจาก

Dear Sir,

Based on this column, I would like to give some suggestions as follows.

1. This is useless column.
2. This column destroys the people (i.e., how do you know when the people have sexual intercourse with each other and where?). Moreover, the facts are unproven.
3. This column makes the Thai teenagers expose to something they should not. Manager newspapers should emphasize on news, educations, and technologies instead.

To make manager to be high stand newspaper, you should be more considerative about the columns you post. At least for the sake of Thai teenager who read this column.” (ความคิดเห็น 141)

จากเรื่อง ถูกครึ่งหลักสูตรมันส์...คั่นทั้ง Tood คั่นทั้ง Jim

4.7 การแสดงความคิดเห็นที่ไม่แสดงทัศนคติ เช่น

“ก็เป็นการเสนอข่าว...เชื่อหรือไม่เชื่อก็ได้แต่คนอ่านแต่ละคน...ดิฉันอยู่นอกประเทศดังนั้นข่าวอะไรๆ ในประเทศไทยก็น่าสนใจไปหมด...อ่านหมดอยู่แล้ว” (ความคิดเห็น 54)

จากเรื่อง ถึงเวลาพระเอกเกย์โอบบิ

“อ่านแล้วไม่ขอลงความเห็นว่าเรื่องจริงหรือไม่ เรื่องแบบนี้มันก็พิสูจน์ไม่ได้..ว่าจริงหรือเท็จ แต่ว่า...เรา อยู่ในประเทศเสรี..มีอิสระทางความคิดและการเผยแพร่.. เป็นเรื่องของผู้รับสารที่ต้องใช้วิจารณญาณ..เนื่องจาก ข้อความทั้งหมดไม่สามารถระบุแหล่งที่มาได้” (ความเห็น 938)

จากเรื่อง นางเอกจอมพีชอบ “ชอยถี้”

4.8 การปะทะคารม และโต้เถียงกันในเว็บบอร์ดเกี่ยวกับการนำเสนอคอลัมน์บีบลิว ซึ่งส่วนใหญ่จะพบว่ามีการเข้ามาโต้เถียงกันโดยใช้อารมณ์ มากกว่าเหตุผล เช่น

4.8.1 การโต้เถียงโดยใช้อารมณ์ และใช้ถ้อยคำหยาบคาย

ตัวอย่างที่ 1

“คอลัมน์นี้เฮงชวยจริงๆ ไม่รู้ว่า แม่-งเกิดมาเป็นคนได้ไง เรื่องของเขาเอาสาระเนแบบมั่วไปหมดนี้ ถ้าแม่บังเกิดเกล้าตัวเองมีฐู้ไม่รู้ว่า"จะเขียนถึงหรือเปล่า?" (ความเห็น 42)

จากเรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีผัวเข้มหลังถูกรีดไปบ้านเรอหนุ่ม

“เอ สงสัยว่า อีพวกที่ชอบด่าข้อ7นะ มันจะเข้ามาอ่านหาบิดรมารดามันเธอ อ่านแล้วทำ ห-อ-ย ไรวะ ก็รู้จักนามปากกา ข้อ7 ดีนี่ ถ้าไม่ชอบก็อย่า -สี-อ-ก เข้ามาอ่านแล้วโพสด่า เสียอารมณ์ ฐู้ปะ จะเผาพริก เผาเกลือ ค่านะ ไม่ใช่ด่า ข้อ7 แต่ด่าอีและไอ้ พวกที่ชอบทำตัวเป็นมือถือสาก ปากคาบนิ้วแม่โป้ง ตึง อยู่ อี กับ ไอ้ พวกนี้น่า เบื่อมาก อย่าเข้ามาอีกนะ อีพวกหัวสูง ไม่ยอมรับความจริง ไม่มีมูล หมามันไม่ชี้ จำใส่สมองกระจอยร่อยเอาไว้ อยากรู้อะดิ ถึงเสรอเข้ามาอ่าน อ่านแล้วไม่เชื่อ ก็หุบปากไว้ ไม่ต้องเสรอออกความเห็น เคียะอินังพวกนี้” (ความเห็น 74)

จากเรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีผัวเข้มหลังถูกรีดไปบ้านเรอหนุ่ม

ตัวอย่างที่ 2

“อยากรู้อะดิคนเขียนคอลัมน์นี้มีสมองเท่าเม็ดถั่วหรืออย่างไร ไม่เห็นจะมีเรื่องประเทืองปัญญาเอา เสียเลย อ่านแล้วไม่ช่วยพัฒนาความคิด ความรู้” (ความเห็น 55)

“เนี่ยนะ สูงค่าด้วยภูมิปัญญาตะวันออก

ดูย อีชื่อเจ็ด yet Mang” (ความเห็น 57)

“ชอบ ...เอาอีก เอาอีก อย่าไปสนพวก อีพวกพ่อพระ แม่พระเลย มันก็อยากอ่านเหมือนกันละ อยากได้ สาระก็ไปอ่าน เอ็นไซโคพีเดีย ซีไว้อ...” (ความเห็น 58)

จากเรื่อง คุณอาค่ายักษ์กับดาวผู้ร่างอวบ

4.8.2 การโต้เถียงโดยใช้เหตุผล

“ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องบรรยายโดยใช้ภาษาที่หยาบคาย ขนาดนี้ รับไม่ได้จริงๆ นึกไม่ถึงว่าสี่จะเป็นไปได้ถึงขนาดนี้” (ความเห็น 53)

“ไม่ค่อยสร้างสรรค์ ใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสมไม่ควร ก้าวก่ายชีวิตส่วนตัวมากเกินไป ถึงแม้จะเป็นคารา แต่ก็มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนคนทั่วไป อย่าไปตีกรอบให้เขามากเกินไป บรรยายเกินความจริง” (ความเห็น 64)

“เห็นพวกคุณๆที่อ่านไปแล้วมาเขียนว่าคนเขียน ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องอ่านซิคะ ในเมื่อเค้ามีสิทธิ์เขียนและเรื่องที่เขียนก็ได้อ้างอิงชื่อ” (ความเห็น 69)

“ไม่เห็นมันจะเสียหายตรงไหน มันก็เป็นแค่บทความเพื่อความบันเทิงเท่านั้น คนที่เข้ามาว่า ถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องเข้ามาดู” (ความเห็น 104)

จากเรื่อง แก๊งคาราจอมหินขาประจำหมอนวดแก่

4.9 การแสดงความคิดเห็นเชิงเสนอแนะในการนำเสนอเนื้อหาครั้งต่อไป เช่น

“การเป็นบุคคลสาธารณะย่อมหนีไม่พ้นที่จะต้องถูกวิพากษ์วิจารณ์ เพราะการทำตัวของบุคคลสาธารณะเป็นแบบอย่างของสังคม ซึ่งชื่นชมคนดีหรือคนทำดี ขอให้ผู้จัดการเอาเรื่องแบบนี้มาลงอีก รายต่อไปขอเป็นเทียร์บ้าง....แค่ขอให้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความจริง” (ความเห็น 44)

จากเรื่อง นางเอกหอบผ้าหนีตัวเข้มหลังถูกรีดไปบำเรอหนุ่ม

“เรื่อง xxxx ของคาราผู้ชาย นู๋ว่า ไม่น่ามาเม้าท์เท่าไรนะซ้อ เพราะมันไม่น่าประนามเท่าไร เป็นพฤติกรรมส่วนตัว ที่ขึ้นอยู่กับเวรกรรมของแต่ละคน อยากให้ซ้อพูดเรื่อง พฤติกรรม หรือ นิธิย หรือ เบื้องลึก เบื้องหลัง คนที่เบื้องหน้าดี เบื้องหลังเลว อะไรแบบนี้ ดูแล้ว สมน้ำสมเนื้อ หน้าประนามดีกว่านะคะ”

ความคิดเห็น 78

จากเรื่อง ความใจถึงของลินกั๋งฟู

“เอาเรื่องอ้อม พัชราภาบ้างซ้อ กล้าไหมซ้อ กล้าไหม ทำไมไม่เอาเรื่องอ้อมบ้าง ไข่เล่นซะที่ไหน หรือว่าขี้เกลียดพิมพ์เพราะต้องบรรยายยาววาว ใครอยากรู้เรื่องอ้อมบ้างเขียนเชียร์หน่อย แต่รู้สึกคนเขียนเชียร์เรื่องอ้อมเยอะมากแล้วนะ แต่ซ้ออะไม่กล้า 55555” (ความเห็น 179)

จากเรื่อง ตัวเมียนักร้องกับปัญหา 'ช่องว่าง' ระหว่าง(ขา)วัย

“ซ้อเจ็ด ลงเรื่องเมย์ บัณฑิตา,อ้อม พัชราภา กับปู มณฑนา บ้างสิ เพราะเห็นเวลาสัมภาษณ์ทีไร บอกว่าตัวเองคือช่างโน้นอย่างนี้ โดยเฉพาะเมย์ แต่ได้ขึ้นมาว่าตัวจริงนี่สุคๆ” (ความเห็น 220)

จาก เรื่อง นางเอกหน้าใสที่ต้องให้ใครๆมาคืน

จากการศึกษารูปแบบ วิธีการเสนอเนื้อหา และรูปแบบการโต้ตอบในเว็บบอร์ดของคอลัมน์บีบลิ้ว ทำให้เห็นคุณลักษณะสำคัญของเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เอื้อต่อการเสนอเนื้อหาชุมชนนิเวศ ดังต่อไปนี้

การใช้งานง่าย สะดวก (Ease of navigation) เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต ทำให้การเข้าไปอ่านคอลัมน์นี้ทำได้อย่างไม่ยุ่งยาก เพียงเข้าไปในเว็บไซด์ข่าวสารผู้จัดการ ในส่วนบันเทิง ซึ่งจะมีหัวข้อโปรย เพื่อเชื่อมเข้าไปอ่านรายละเอียดด้านใน ผู้อ่านสามารถเลือกตรงหัวข้อโปรย ก็

เชื่อมไปสู่หน้ารายละเอียดเรื่องทั้งหมดของคอลัมน์บีบสิ่วได้ อีกทั้งยังสามารถรับฟังเสียงการบรรยาย จากคอลัมน์นี้ได้ เพียงแค่เลือกตรงรูปภาพลำโพงในคอลัมน์

ลักษณะเปิดกว้าง (Open) ซึ่งทำให้คอลัมน์บีบสิ่ว เป็นพื้นที่สาธารณะ ที่เปิดโอกาสให้คนได้เข้ามาอ่าน ชูชบชบนิทา และแสดงความคิดเห็น โดยอิสระเสรี

การปฏิสัมพันธ์ (Interactivity) มีการใช้เว็บบอร์ด หรือกระดานแสดงความคิดเห็น ประกอบในคอลัมน์ เพื่อสร้างการโต้ตอบ แสดงความคิดเห็น ให้ผู้อ่านได้เข้ามามีส่วนร่วม และทางผู้จัดทำก็จะทราบถึงผลตอบรับจากการเสนอคอลัมน์นี้

ลักษณะนิรนาม (Anonymity) การใช้งานเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต ยากที่จะทราบตัวตนแท้จริงของผู้ใช้ ด้วยลักษณะของการสื่อสารที่ไม่ได้เผชิญหน้า แต่เป็นลักษณะของการสื่อสารเสมือนจริง (Virtual Communication) ผ่านเครือข่ายเชื่อมโยง มายังหน้าจอ ที่ทำให้เห็นภาพข้อความ อักษร แต่จะไม่เห็นตัวตนผู้ใช้ ซึ่งคอลัมน์บีบสิ่วก็อาศัยเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต เสนอเนื้อหาชูชบชบนิทา โดยไม่เปิดเผยตัวตนแท้จริงของผู้เขียน รวมทั้งในเว็บบอร์ด ก็เป็นพื้นที่แสดงความคิดเห็น ชูชบชบนิทา พาดพิงชื่อคารา นักแสดง นักร้อง ซึ่งเราก็ไม่สามารถทราบตัวตนที่แท้จริงของผู้อ่านได้

การเป็นสื่อประสม (Multimedia) ซึ่งอินเทอร์เน็ตจะมีลักษณะพิเศษที่ต่างจากสื่อเดิม มีการผสมผสานโดยผู้อ่านสามารถเข้ามาอ่านได้โดยไม่ยุ่งยาก รับฟังเสียง ดูรูปภาพ และขณะเดียวกันก็สามารถแสดงความคิดเห็นโต้ตอบได้โดยทันที

จากการวิเคราะห์เนื้อหาคอลัมน์บีบสิ่ว พบว่า เนื้อหาทุกเรื่องที่ปรากฏไม่มีข้อมูลหลักฐานชัดเจน ไม่มีการระบุชื่อจริงของบุคคลที่กล่าวถึงในเรื่อง มีการใช้ภาษาบรรยายจนเกินจริง สอดแทรกความคิดเห็นลงไปในเรื่อง มีการใช้คำไม่สุภาพ สองแง่สองง่าม ส่อไปในทางลามก และประเด็นเรื่องที่น่าเสนอส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องเพศ เรื่องชูชบชบนิทา ไม่มีสาระ หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน นอกจากนี้ยังมีการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดูหมิ่นศักดิ์ศรีของผู้หญิง ในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ การสำส่อน และการกล่าวหาเรื่องเชิงชู้สาว ซึ่งมีลักษณะขัดกับหลักจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ และจริยธรรมวิชาชีพผู้ดูแลเว็บไซต์ ผู้วิจัยก็ได้ศึกษาปัจจัยที่ทำให้เครือข่ายผู้จัดการนำเสนอเนื้อหาคอลัมน์บีบสิ่ว ที่ขัดกับจริยธรรมวิชาชีพ ดังนี้

ปัจจัยภายในองค์กร ได้แก่ นโยบายขององค์กร โดยการสร้างเว็บไซต์ข่าวสารขึ้นมาเฉพาะ (Exclusive) เพื่อให้มีความแตกต่างจากสื่อหนังสือพิมพ์ และมีจุดยืนที่ชัดเจนว่าการเสนอเนื้อหา ข่าว ก็จะแตกต่าง โดยข่าวบนเว็บไซต์จะเน้นที่ความหลากหลาย ในส่วนของจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ก็จะไม่มีผลต่อเนื้อหา ในเว็บไซต์ เนื่องจากจัดอยู่คนละส่วน อีกทั้งบทสัมภาษณ์ข้อเจ็ดในนิตยสาร Mars ฉบับเมษายน 2546 ได้กล่าวถึงจรรยาบรรณว่า

“จรรยาบรรณมันก็เหมือนกรอบอะไรบางอย่าง คือ การให้ค่า สำหรับ เรา จรรยาบรรณก็คือ การนำเสนอเรื่องที่มีนัยสำคัญจริงๆ ต้องบอกอย่างหนึ่งว่าเราไม่ใช่คนของสภาการ หนังสือพิมพ์ ฉะนั้น อย่าเอาเรื่องนี้มาจับเราเลย...”

นอกจากนี้ยังมีเรื่องของนโยบายข่าวบันเทิงในเว็บไซต์ผู้จัดการ โดยนำเสนอเรื่องที่ไม่เน้นสาระ แต่เป็นประเด็นที่จะสร้างความน่าสนใจ ดึงดูดให้คนเข้ามาอ่าน และเป็นประเด็นพูดคุยต่อได้ ซึ่งจะแตกต่างไปจากจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์

ปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ซึ่งผู้จัดการนำเสนอเรื่องที่แหวกกฎเกณฑ์ ระเบียบจรรยาบรรณวิชาชีพ หนังสือพิมพ์ โดยการอ้างว่าเมื่อมาอยู่ในส่วนของสื่ออินเทอร์เน็ตแล้ว ก็ไม่มี ความเกี่ยวข้องกับสื่อหนังสือพิมพ์ เนื้อหาจึงมีลักษณะการใช้ภาษาที่หยาบคาย ส่อไปในเรื่องเพศ ในทางจิตวิทยาแล้ว ก็เป็นการปลดปล่อยสัญชาตญาณที่อยู่ภายใต้จิตสำนึก ทำโดยไร้กฎเกณฑ์ ระเบียบ มาควบคุม

ปัจจัยด้านเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต ทางผู้จัดการก็ได้ใช้ข้อได้เปรียบของเทคโนโลยี อินเทอร์เน็ต นำเสนอเนื้อหาคอลัมน์บีบลิว ที่ไร้ระเบียบ กฎเกณฑ์การควบคุม เนื่องจาก ลักษณะที่ เปิดกว้าง และไม่ทราบตัวตนที่แท้จริง ทำให้ผู้ใช้ไม่ต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบ สามารถแสดง ความคิดเห็น ชูชบิณินทา ได้อย่างเต็มที่

ตอนที่ 2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

ความเป็นมา และการสร้างเนื้อหาในคอลัมน์บีบลิว

ปัจจัยที่ทำให้เครือผู้จัดการเปิดคอลัมน์บีบลิว

จากการสัมภาษณ์บุคลากรในเครือผู้จัดการ และบทสัมภาษณ์ประกอบของข้อเจ็ด และผู้บริหารเครือผู้จัดการ เกี่ยวกับความเป็นมาของคอลัมน์บีบลิว สามารถสรุปเป็นปัจจัยได้ดังนี้

1. ปัจจัยภายในองค์กร ได้แก่

1.1 วิสัยทัศน์ผู้บริหาร

จากบทสัมภาษณ์ข้อเจ็ดในนิตยสาร Mars ฉบับเมษายน ปี 2546 ซึ่งกล่าวถึงที่มา ของคอลัมน์บีบลิว โดยผู้บริหารเครือผู้จัดการ มองว่าเว็บไซต์ ในสื่ออินเทอร์เน็ตจะมีความ หลากหลายอยู่แล้วตามธรรมชาติ มีทั้งดีและไม่ดี ขึ้นอยู่กับผู้อ่านที่จะเลือกเปิดรับหรือไม่เปิดรับ

คอลัมน์บีบลิวเป็นเพียงทางเลือกหนึ่งสำหรับคนในสังคม นำเสนอเฉพาะในเว็บไซต์ผู้จัดการ เท่านั้น นอกจากนี้ ด้วยลักษณะการเขียนแนวใหม่ๆ ของข้อเจ็ด ซึ่งแตกต่างจากการเขียนข่าวในหนังสือพิมพ์ ก็จะเป็นการเพิ่มฐานคนอ่านให้มากขึ้น

“ผู้ใหญ่ (ใหญ่มาก) ท่านหนึ่งของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ ยืนยันกับดิฉันชัดเจนก่อนจะมาเขียนว่า คอลัมน์นี้ สำหรับลงเป็นเอ็กคลูซีฟในเว็บไซต์เท่านั้น ไม่ได้ลงในหนังสือพิมพ์ ท่านบอกว่าต้องเข้าใจว่าเว็บไซต์กับหนังสือพิมพ์เป็นคนละส่วนอยู่แล้ว เว็บไซต์มันเป็นทางเลือกหนึ่ง แล้วธรรมชาติของเว็บไซต์คือการรวมตัวกันของความแตกต่างหลากหลาย จะพูดว่ามีตั้งแต่เลวที่สุดถึงดีที่สุดในก็ได้ เหมือนตลาด ที่คนจะเลือกซื้ออะไร”

ข้อเจ็ด

บทสัมภาษณ์ นิตยสาร Mars ฉบับเมษายน 2546

“ในส่วนของเว็บไซต์ manager.co.th เราได้พยายามสร้างฐานคนอ่านใหม่ให้มากขึ้น มีการเปิดคอลัมน์ที่หลากหลายเยอะขึ้น อย่างเช่น คอลัมน์บีบลิวของข้อเจ็ด เป็นการเขียนแนวใหม่ๆ ของเราที่โด่งดัง และที่ผ่านมามีเว็บไซต์ของเรา ก็จัดเป็นเว็บที่มีอัตราคนเข้าชมมากที่สุด”

จิตตนาถ ลิ้มทองกุล

ประธานบริหารเครือผู้จัดการ

บทสัมภาษณ์ นิตยสาร compthai ฉบับกุมภาพันธ์ 2547

1.2 นโยบายองค์กร

องค์กรผู้จัดการ มีนโยบายในการสร้างเว็บไซต์ข่าวสารขึ้นมาแยกส่วนกับหนังสือพิมพ์ (Exclusive) โดยมีเป้าหมายในการจัดทำข่าวสารที่แตกต่างจากสื่อสิ่งพิมพ์มีความหลากหลาย ทั้งข่าวหนัก (Hard News) และข่าวเบา (Soft News) มีความรวดเร็ว ทันเหตุการณ์ และสามารถนำไปเป็นประเด็นพูดคุยได้ คอลัมน์บีบลิวจึงเกิดขึ้นมา เป็นคอลัมน์หนึ่งในส่วนบันเทิงของเว็บไซต์ข่าวสารผู้จัดการ เพื่อเป็นไปตามนโยบายเว็บไซต์ ในส่วนของข่าวบันเทิงนั้น ก็จะเป็นข่าวเบา ไม่เน้นสาระ แต่เน้นความสนุก

“ข่าวในเว็บไซต์เราจะมีหลากหลาย มีทั้งข่าวหนัก และข่าวเบา ซึ่งจะแตกต่างจากนโยบายการผลิตข่าว ในสื่อสิ่งพิมพ์ ที่จะเน้นข่าวเชิงธุรกิจมากกว่า คอลัมน์บีบสิวก็เป็นคอลัมน์หนึ่งในส่วนบันเทิง ที่ไม่ให้สาระ แต่ก็ให้ความสนุกสนาน สร้างสีสันให้กับเว็บไซต์ผู้จัดการ ถ้าจะให้ให้มีสาระอย่างเดียวก็น่าไม่ได้ เปรียบเหมือนการจัดกับข่าวสำหรับหนึ่ง คอลัมน์นี้ก็เปรียบเหมือนน้ำจิ้มที่ช่วยเพิ่มรสชาติ

นิรันดร์ เยาวภาวี
เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการออนไลน์
5 มีนาคม 2548

“การทำข่าวนั้น ไม่ว่าในสื่อสิ่งพิมพ์ หรือสื่อออนไลน์ ก็ต้องเป็นข่าวที่ไม่ซีเรียส อ่านแล้วสนุกสนาน นำไปพูดคุยต่อได้ คอลัมน์บีบสิวก็เป็นคอลัมน์หนึ่งในส่วนบันเทิง ที่แทรกเรื่องไม่เป็นสาระขึ้นมา ใช้ลีลาการเขียนโดยเฉพาะ แบบที่เล่นที่จริง เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน”

ต่อพงษ์ เสวตามร์
บรรณาธิการข่าวนิตยสารผู้จัดการ
18 มีนาคม 2548

สำหรับรายได้จากการโฆษณา นั้น ก็จัดว่าเป็นผลประโยชน์สำคัญต่อองค์กร จากกรณีที่เว็บไซต์ผู้จัดการมีผู้เข้ามาอ่านมาก จนติดอันดับ 1 ใน 3 ของเว็บไซต์ข่าวสาร ในประเทศไทย เป็นความคาดหวังขององค์กร ที่ต้องการให้มีผู้อ่านมากขึ้น ซึ่งจะมีผลต่อการลงโฆษณา อันเป็นรายได้ทางหนึ่งของเว็บไซต์

“เราพยายามปรับปรุงเว็บไซต์ เพื่อให้ตอบสนองผู้อ่านหลากหลายกลุ่ม เสนอข่าวที่นอกเหนือจากสื่อสิ่งพิมพ์ มีการรายงานข่าวของตัวเองโดยเฉพาะ ในส่วนของคอลัมน์บีบสิว ก็เป็นเพียงคอลัมน์หนึ่งของเว็บไซต์ ที่มีวิธีการเขียนแบบใหม่ๆ ช่วยเพิ่มสีสัน เป็นทางเลือกหนึ่งของผู้อ่าน ซึ่งที่ผ่านมา ผู้อ่านก็จะเข้ามาอ่านข่าวต่าง ๆ ในเว็บไซต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีเหตุการณ์สำคัญ ๆ อย่างเช่น เหตุการณ์คลื่นสึนามิในประเทศไทย ก็จะมีผู้อ่านเยอะมาก ตรงนี้ก็จะมีผลทำให้มีการลงโฆษณามากขึ้นตามมาด้วย ซึ่งก็เป็นรายได้ทางหนึ่งของเว็บไซต์”

นิรันดร์ เยาวภาวี
เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการออนไลน์
5 มีนาคม 2548

2. ปัจจัยทางด้านเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต

องค์กรผู้จัดการให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง มีการนำมาใช้ในการเสนอข้อมูล ข่าวสาร โดยส่งผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นสื่อใหม่ที่เปิดกว้าง ทำให้ผู้อ่านสามารถมีส่วนร่วม ในการแสดงความคิดเห็น โดยเฉพาะต่อประเด็นอันเผ็ดร้อนอย่าง ที่เสนอในคอลัมน์บีบสิ่ว และไม่มีข้อจำกัดด้านพื้นที่เหมือนสื่อสิ่งพิมพ์ ดังนั้นจึงเอื้อต่อการนำเสนอ เนื้อหาคอลัมน์บีบสิ่ว

“การเปิดคอลัมน์บีบสิ่วในเว็บไซต์ เพราะมันเปิดกว้าง โดยเฉพาะมีการออกแบบ ให้คนแสดงความคิดเห็นได้ มันเหมาะกับเรื่องซุบซิบแบบนี้ ฉะนั้น เราเลยไม่มีความรู้สึกว่ายาก เขียนลงในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร เพราะกระแสตอบรับสะท้อนกลับมันเข็ญยาก ซ้ำ ไม่ทันใจ”

ข้อเจ็ด

บทสัมภาษณ์ นิตยสาร Mars ฉบับเมษายน 2546

“เว็บไซต์มีพื้นที่ไม่จำกัดเหมือนหน้าหนังสือพิมพ์ สามารถสร้างหน้าเพิ่มได้ตลอด เสนอเนื้อหาได้เต็มที่ คอลัมน์บีบสิ่วจึงเหมาะที่จะเปิดในเว็บไซต์ ซึ่งมีพื้นที่ในการโต้ตอบ แสดงความคิดเห็น ต่อเนื่องไปได้โดยไม่จำกัด”

ต่อพงษ์ เสวตามร์

บรรณาธิการข่าวบันเทิงผู้จัดการ

18 มีนาคม 2548

3. ปัจจัยทางด้านสังคม

3.1 การตอบสนองต่อกระแสของสังคม

ในมุมมองของข้อเจ็ดนั้น สังคมไทยเป็นสังคมที่พร้อมสนุก กับทุกเรื่อง เป็นสังคมที่เก๋ไก๋ การเปิดคอลัมน์บีบสิ่วขึ้นมาในเว็บไซต์ผู้จัดการจึงเป็นเหมือนทางเลือกหนึ่งสำหรับคนในสังคมที่ชอบเรื่องซุบซิบนินทา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“เหตุผลส่วนหนึ่งที่เขียนคอลัมน์นี้ เพราะตอบสนองกลไกส่วนหนึ่งของ กระแสสังคม อยากรู้ว่าสังคมคิดอย่างไรกับเรื่องพวกนี้ ซึ่งดิฉันคิดว่ามันสามารถบ่งบอกจิตใจของคนในสังคมได้ส่วนหนึ่ง ถามว่าคอลัมน์นี้มีมันต่างจากคอลัมน์ซุบซิบตามหน้าหนังสือพิมพ์ยังไง แสบจะไม่ต่างเลยนะ เนื้อหาเหมือนกัน แต่ความต่างน่าจะอยู่ที่วิธีการนำเสนอ”

ช้อเจ็ด

บทสัมภาษณ์ นิตยสาร Mars ฉบับเมษายน 2546

2.2 การพยายามสะท้อนสภาพความเป็นจริงทางสังคม

นอกจากนี้ช้อเจ็ดยังมองว่า คอลัมน์บีบลิว เกิดขึ้นเพื่อสะท้อนให้เห็นอีกแง่มุมหนึ่งในสังคม ที่เป็นเหมือนโลกแห่งมายา หลอกลวง ไม่ได้สวยงามตามที่คนทั่วไปเข้าใจ การเปิดคอลัมน์นี้ จึงเป็นการตีแผ่ให้ผู้อ่านได้อีกแง่มุมหนึ่ง

“ดิฉันจะบอกให้ว่า โลกนี้มันเต็มไปด้วยความลวงที่มันเคลือบฉาบอยู่บนพื้นผิวของสังคม เรื่องหลายร้อยพันประการที่เราพบเห็น มันเป็นความลวงที่ถูกจับใส่เพื่อหลอกว่าโลกมันสวยงามภายใต้พื้นผิวที่ลึกลงไป มันไม่เป็นอย่างนั้น ดิฉันจะบอกว่าทุกวันนี้พวกเราถูกหลอกโดยสังคมทำให้เราเชื่ออย่างที่เขาคำสั่งการจะให้ เป็น เรื่องอย่างนี้หากมีคนหยิบยกเอามาเปิดเผย สักแค่ 10-20 % มันทำให้คุณตายอย่างไม่มงาย”

ช้อเจ็ด

บทสัมภาษณ์ นิตยสาร Mars ฉบับเมษายน 2546

2.3 การพยายามกระตุ้นให้ดารารูปเป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม

ขณะเดียวกันช้อเจ็ด และผู้บริหารของเครือผู้จัดการยังมองว่า คอลัมน์บีบลิว เกิดขึ้นมาเพื่อแฉพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของดารานักแสดง เพื่อให้คนในสังคมรับรู้ และเป็นการกระตุ้นเตือนให้ดารานักแสดงประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี แก่สังคม

“ไม่มีใครบังคับให้คุณเป็นดารานักแสดง เพราะฉะนั้นเมื่อคุณเลือกจะเป็นแบบนี้ สิทธิของคุณได้หายไปแล้ว คุณคือบุคคลสาธารณะ ซึ่งจะถูกรุ่นอื่นในสังคมมองเป็นแบบอย่าง โดยเฉพาะจากเยาวชน บางครั้งแบบอย่างต่อแผล จอมปลอมก็สมควร โคนจึกหน้ากากออกมาบ้าง”

ช้อเจ็ด

บทสัมภาษณ์ นิตยสาร Mars ฉบับเมษายน 2546

“จุดประสงค์ของการเขียนคอลัมน์นี้ก็เพื่อเป็นอุทธาหรณ์ ให้คนในวงการบริหาร ที่ประพฤติตัวไม่เหมาะสม ซ้อเจ็ดจะคอยกระตุ้นเตือน การปฏิบัติตัวของดาราให้เป็นแบบอย่างที่ดีแก่คนทั่วไป”

นิรันดร์ เขาวภาว
เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการออนไลน์
5 มีนาคม 2548

ปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างเนื้อหา

จากการสัมภาษณ์ เกี่ยวกับการสร้างเนื้อหาคอลัมน์บีบสิ่ว มีผลการวิจัย ดังนี้

1. ปัจจัยภายในองค์กร ได้แก่

1.1 นโยบายการจัดทำข่าวบันเทิง ในสื่อออนไลน์

นโยบายการจัดทำข่าวบันเทิงของผู้จัดการ คือ ข่าวบันเทิง จะต้องอ่านแล้วสนุก สนาน ไม่น่าเบื่อ เป็นเรื่องที่น่าสนใจ และสามารถนำไปเป็นประเด็นพูดคุยกันได้ ซึ่งคอลัมน์บีบสิ่วนั้น ก็จัดอยู่ในส่วนบันเทิง ดังนั้น เนื้อหาจึงค่อนข้างเป็นไปตามแนวของการเสนอข่าวบันเทิง

“เนื้อหาคอลัมน์บีบสิ่วก็ต้องอ่านแล้วสนุกสนาน อ่านเอามัน ไม่มีสาระอะไรแต่คนอ่านสามารถนำไปพูดคุยต่อได้”

ต่อพงษ์ เสวตามร์
บรรณาธิการข่าวบันเทิงผู้จัดการ
18 มีนาคม 2548

1.2 ผู้เขียน

การเสนอเนื้อหาคอลัมน์นี้ก็ขึ้นอยู่กับตัวผู้เขียนด้วย คือ ซ้อเจ็ด ซึ่งมีข้อมูลมากน้อยเพียงใด เกี่ยวกับดาราแต่ละคน ถ้ามีข้อมูลคนไหนมากที่สุดก็จะนำเสนอ

“เนื้อหาคอลัมน์นี้ก็ขึ้นอยู่กับความสะดวกของผู้เขียนว่า ช่วงนั้นมีข้อมูลเกี่ยวกับคาราคาไหน ก็จะเลือกมาเขียน ในบางครั้งก็อาจมีปัญหาล่าช้า เนื่องจากคนเขียนขาดข้อมูลหรือติดธุระ ซึ่งก็จะมาอัพเดทซ้ำ”

นิรันดร์ เขาวภาว
เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการออนไลน์
5 มีนาคม 2548

2. ปังจัยภายนอก ได้แก่

2.1 ผู้อ่าน

ผู้อ่านจะมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นตรงส่วนของกระดานข่าวสาร ของคอลัมน์บีบสิ่ว ซึ่งจะพบว่า มีการเสนอความคิดเห็นให้นำเสนอเรื่องคารา คนที่ต้องการจะรู้ ซึ่งถ้าหากมีหลายความคิดเห็น และผู้เขียนมีข้อมูลก็จะมีการนำมาลงครั้งต่อไป

“ผู้อ่านที่แสดงความคิดเห็น ถ้ามีหลายๆคน ก็จะมีการนำมาพิจารณา ถ้าช่วงนั้นข้อเจ็ดมีข้อมูลพอดี ก็จะนำเสนอต่อไป หรือถ้าไม่มีข้อมูลก็จะนำเสนอเรื่องที่พร้อมก่อน”

นิรันดร์ เขาวภาว
เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการออนไลน์
5 มีนาคม 2548

2.2 พฤติกรรมคารา การตกเป็นข่าว

การเสนอเนื้อหาคอลัมน์บีบสิ่วก็ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมคาราแต่ละคนด้วย ถ้าประพฤติไม่เหมาะสม ไม่มีกาลเทศะ หรือการวางตัวที่ผิด ก็จะถูกนำมาเขียนเป็นประเด็น หรือในบางกรณี อาจจะเป็นผลจากการที่ตัวคารา เป็นข่าวตามสื่อหนังสือพิมพ์ ในช่วงเวลานั้นๆ

“เรื่องที่เขียนมีสัดส่วนที่เป็น fact 70% ส่วน 30% ที่ใส่ไปก็ไม่ใช่นื้อหา หรือข้อความเท็จ แต่เป็นการเพิ่มในส่วนของการเขียน ไม่เคยดูถูกเรื่องเพศ อย่างเรื่องที่เขียนถึงเกย์ก็ไม่ได้มีอคติอะไร แต่การเป็นเกย์วิปริตที่หลอกเอาเงินผู้หญิงมาแตก แม่ังผิด หรือคาราไปเที่ยวผู้หญิงก็ไม่ผิด แต่ไปเที่ยวแล้วสอยประตูล้างโดยที่เขาไม่ยอมอย่างนี้ผิด หรือช่วงที่เป็นข่าวไม่ดีเกี่ยวกับการประพฤติตัวไม่เหมาะสมของคารา”

ช่อเจ็ด

บทสัมภาษณ์ นิตยสาร Mars ฉบับเมษายน 2546

ความคิดเห็นเกี่ยวกับคอลัมน์บีบลิว

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ในหน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน และ องค์กรอิสระ ซึ่งจัดเป็นกลุ่มได้ ดังนี้

เว็บมาสเตอร์หนังสือพิมพ์ออนไลน์ และผู้ประกอบการเว็บไซต์

คุณนิรันดร์ เขาวภาว่ เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการออนไลน์
คุณชวกิจ หันประดิษฐ์ เว็บมาสเตอร์เครือมติชน
คุณชุตินทรา วัฒนกุล เว็บมาสเตอร์เนชั่นกรุป
คุณวันฉัตร ผดุงรัตน์ ผู้ประกอบการเว็บไซต์พันทิพย์

นักกฎหมาย

คุณไพบุลย์ อมรภิญโญเกียรติ ผู้บริหารบริษัทจัดการสิทธิศิลปินไทย (AMTA)
รศ.สุธรรม อยู่ในธรรม กรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ และอดีตอาจารย์
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำนักงานส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร (กระทรวงไอซีที)

ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC)

คุณเสกสรร เกิดพิพัฒน์ รักษาการผู้อำนวยการส่งเสริม และพัฒนาการใช้
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ดร.ชฎามาศ ชูระเศรษฐกุล ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนานโยบาย และกฎหมาย

สมาคมผู้ดูแลเว็บไทย และสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

พ.ต.อ.ญาณพล ยั่งยืน นายกสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย และอดีตรองผู้บังคับการศูนย์

ข้อมูลข้อเสนอเทศกรมตำรวจ

คุณปรเมศร์ มินศิริ อุปนายกสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย

คุณศิวัตร์ เขาวรีวงษ์ รองเลขาธิการสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย

คุณสัมพัทธ์ พึ่งประดิษฐ์ ผู้อำนวยการสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

ดารานักแสดงที่ถูกพาดพิงในคอลัมน์บีบลิว

ความคิดเห็นดารานักแสดงที่ถูกพาดพิงในกระดานแสดงความคิดเห็น คอลัมน์บีบลิว จำนวน 4 คน (ไม่เปิดเผยชื่อ)

นักวิชาการ

ศ.สุกัญญา สุกบรรทัด อาจารย์ประจำภาควิชา วารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นักวิชาการสื่อสารมวลชน

ผศ.ณรงค์ ขำวิจิตร อาจารย์ประจำภาควิชา วารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นักวิชาการสื่อสารมวลชน

อ.รุจน์ โกมลบุตร อาจารย์ประจำคณะวารสารศาสตร์ และสื่อสารมวลชน
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นักวิชาการสื่อสารมวลชน

วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ ประธานคณะกรรมการกิจการเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ
นักวิชาการด้านสังคม

พ.ญ.พรรณพิมล หล่อตระกูล ผู้อำนวยการสถาบันราชานุกูล
นักวิชาการด้านจิตวิทยา

ผู้วิจัยได้จัดแบ่งประเด็นการสัมภาษณ์ ที่เกี่ยวกับการนำเสนอข่าวสารออนไลน์
ความคิดเห็นเกี่ยวกับคอลัมน์ซุบซิบบีบลิว การมีส่วนร่วมในกระดานแสดงความคิดเห็น และ
ประเด็นทางจริยธรรม ดังต่อไปนี้

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำเสนอข่าวสารออนไลน์

ในประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับ การนำเสนอข่าวสาร ในสื่ออินเทอร์เน็ต ตาม
มุมมองของผู้ส่งสาร ที่สร้างสรรค์เนื้อหา ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์เว็บมาสเตอร์หนังสือพิมพ์ออนไลน์
ผู้จัดการ มติชน และเดอะเนชั่น เกี่ยวกับเกณฑ์การนำเสนอเนื้อหา ในสื่อหนังสือพิมพ์ออนไลน์
พบว่ามีความคล้ายคลึง และความแตกต่าง ตามนโยบายของแต่ละองค์กร เช่น สื่อออนไลน์ของมติ
ชน และเดอะเนชั่น ก็จะมีมีความคล้ายคลึงกัน โดยเนื้อหาส่วนหนึ่งจะมาจากสื่อหนังสือพิมพ์ และอีก
ส่วนหนึ่ง เป็นเนื้อหาเพิ่มเติม แต่ก็จะเน้นให้เป็นไปตามหลักจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ เหมือน
การเสนอในสื่อสิ่งพิมพ์ ข่าวจะต้องมีข้อมูลชัดเจน และเป็นประโยชน์ต่อสังคม

“เรามีทีมงานสื่อออนไลน์แยกส่วนกับสื่อสิ่งพิมพ์ เนื้อหาที่ลงในสื่อออนไลน์ 80 % มาจากสื่อสิ่งพิมพ์ และ 20 % มาจากส่วนนอก อาจจะเป็นพวกข้อมูลประกอบข่าว เอาข่าวมาเรียงใหม่ เนื้อหาข่าวก็จะมีทั้ง ข่าวหนัก และข่าวเบา แต่เราจะดำเนินตามจริยธรรมหนังสือพิมพ์ เน้นข่าวที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม สังคม คุณในแง่ความเหมาะสมด้วย อย่างการเสนอข่าวซุบซิบ บันเทิง ก็ต้องไม่เกินเลย หลีกเลี่ยงการหมิ่นประมาท ให้เป็นไปตามจริยธรรมหนังสือพิมพ์ด้วย ถึงแม้จะอยู่ในสื่อออนไลน์ แต่เราก็รักษาภาพลักษณ์ตามแบบสื่อสิ่งพิมพ์”

ชวกิจ หันประดิษฐ์
 เว็บบาสเตอร์เครือมติชน
 12 มีนาคม 2548

“เนื้อหาข่าวออนไลน์ ทางเนชั่นจะใช้ข่าวหลัก ที่เป็นข่าวประจำวัน จากสื่อสิ่งพิมพ์ ประมาณ 60-70 % แล้วเสริมข่าวที่เกิดขึ้นในวันนั้นๆเข้าไป ทีมงานก็จะมี 2 ส่วน คือ ด้านเทคนิค และส่วนทีมงานกองบก. ระหว่างวันจะอัปเดตข่าวตลอด การเสนอข่าวทางเนชั่นก็จะยึดตามหลักจรรยาบรรณหนังสือพิมพ์ ถ้าลงข่าวพาดพิงไป โดยไม่มีข้อมูลชัดเจนก็มีสิทธิ์โดนฟ้องได้ เราถือว่าจรรยาบรรณหนังสือพิมพ์ ที่ปฏิบัติในโลกแห่งความเป็นจริง เวลาได้อยู่ในสื่ออินเทอร์เน็ต แล้วก็ควรจะปฏิบัติตามนั้นด้วย”

ชุตินทรา วัฒนกุล
 เว็บบาสเตอร์เนชั่นกรุ๊ป
 16 มีนาคม 2548

ในส่วนของผู้จัดการนั้น ก็จะจัดทำเนื้อหาหนังสือพิมพ์ออนไลน์แยกส่วน ออกมาจากสื่อหนังสือพิมพ์ ซึ่งแตกต่างกับมติชน และเดอะเนชั่น โดยทางผู้จัดการจะจัดทำเว็บไซต์ ข่าวสารออนไลน์ ที่มีเนื้อหาเฉพาะส่วน ไม่เหมือนกับสื่อหนังสือพิมพ์ และไม่เน้นเรื่องจริยธรรมวิชาชีพ หรือความมีสาระ สำหรับกลุ่มผู้อ่านที่เป็นนักธุรกิจ โดยเนื้อหาในส่วนเว็บไซต์ จะมีผู้อ่านหลายกลุ่ม จึงเน้นการเสนอข่าวที่มีความหลากหลาย มีทั้งสาระ และไร้สาระ ปะปนกัน มีความรวดเร็ว ทันเหตุการณ์ และเป็นประเด็นพูดคุยต่อได้ในสังคม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“เว็บไซต์ผู้จัดการจะเสนอข่าวสารที่นอกเหนือจากสื่อสิ่งพิมพ์ ถึงแม้ทีมงานจะผสมผสานกัน แต่การรายงานข่าวก็จะแตกต่างจากสื่อสิ่งพิมพ์ จุดประสงค์หลักของเว็บ จะเสนอข่าวที่หลากหลาย มีทั้งข่าวทั่วไป เหตุบ้านการเมือง ข่าวชุมชน บันเทิง ซึ่งจะมีสีสันหลายรสชาติ ตามธรรมชาติของเว็บไซต์ที่มีทั้งสาระ และไร้สาระปะปนกัน ข่าวที่น่าเสนอก็จะต้องตอบสนองคนอ่านหลายกลุ่ม ไม่เหมือนกับในสื่อสิ่งพิมพ์ที่เจาะเฉพาะกลุ่มนักธุรกิจ และข่าวที่น่าเสนอในเว็บก็สามารถนำไปเป็นประเด็นพูดคุยได้ เน้นความรวดเร็ว ทันสถานการณ์ มีการอัปเดตตลอด 24 ชั่วโมง”

นิรันดร์ เขวภาว
เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการ
5 มีนาคม 2548

นอกจากนี้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเสนอข่าวสารออนไลน์ในมุมมองของผู้รับสารนั้นก็ยังมีหลากหลาย แต่ก็มีคล้ายคลึงกัน คือ ผู้เสนอข่าวสารออนไลน์ ควรจะคำนึงถึงจริยธรรม มีความรับผิดชอบ ใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่หมิ่นประมาท หรือทำให้ผู้อื่นเสื่อมเสียชื่อเสียง และข่าวสารที่เสนอก็ควรเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม

“ผู้ที่นำเสนอข่าวสารออนไลน์ต้องมีคุณธรรม จริยธรรม และมีความรับผิดชอบต่อผู้ใช้สื่ออินเทอร์เน็ต ไปในทางสร้างสรรค์ นำเสนอเนื้อหาที่ ให้ความรู้ เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน หลีกเลี่ยงการใช้คำไม่สุภาพ หรือคำที่สื่อไปในทางลามกหยาบคาย”

เสกสรร เกิดพิพัฒน์
รักษาการผู้อำนวยการส่งเสริม และพัฒนาการใช้เทคโนโลยี
17 มีนาคม 2548

“เว็บข่าวสารออนไลน์ควรจะมีเนื้อหาที่เป็นไปตามร่างจริยธรรมผู้ดูแลเว็บ เหมือนการเสนอข่าวในหนังสือพิมพ์ก็ต้องปฏิบัติตามจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ มีสิทธิในการเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ แต่ต้องเป็นไปตามกฎหมาย ไม่ไปทำความเดือดร้อนให้ใคร ไม่หมิ่นประมาท หรือทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง แต่จริงๆ แล้ว เราก็ไม่สามารถบังคับทุกเว็บไซต์ได้ นอกจากเว็บมาสเตอร์มาลงนามในสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย ซึ่งหลังจากลงนามแล้วก็ต้องปฏิบัติตามร่างจริยธรรมวิชาชีพผู้ดูแลเว็บ”

ศิวัตร์ เขาวริยวงษ์
รองเลขาธิการสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย
18 มีนาคม 2548

“การเสนอข่าวสารออนไลน์ที่มีลักษณะเปิดกว้าง ผู้ส่งสารควรมีความรับผิดชอบ มีจริยธรรมมีจิตสำนึกอยู่ด้วย เนื้อหาจะต้องเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม กรณีการเสนอเนื้อหาอคติหมิ่นชู้ชบคารา ก็สามารถทำได้ เนื่องจากคณาเป็นบุคคลสาธารณะที่เสียสิทธิ์ส่วนหนึ่งที่คนจะวิพากษ์วิจารณ์ได้ แต่ต้องไม่เข้าข่ายหมิ่นประมาท ใส่ร้าย ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง”

ปรเมศร์ มินศิริ

อุปนายกสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย

21 มีนาคม 2548

“เนื้อหาข่าวสารออนไลน์ ก็น่าจะเหมือนสื่อหนังสือพิมพ์ คือ ให้บริการข้อมูล ข่าวสารที่หลากหลายส่วน ทั้งสังคม การเมือง เศรษฐกิจ กีฬา บันเทิง แต่ก็ต้องเป็นไปตามหลักจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ด้วย ในส่วนของข่าวบันเทิง ก็นำเสนอได้ เพราะให้ความรื่นรมย์แก่ผู้อ่าน แต่ก็ต้องไม่เกินเลย หรือเข้าข่ายหมิ่นประมาท

อาจารย์รุจน์ โกมลบุตร

นักวิชาการสื่อสารมวลชน

29 มีนาคม 2548

2. ความคิดเห็นต่อคอลัมน์ชู้ชบบีสว

คอลัมน์บีสว เป็นคอลัมน์บันเทิงที่อยู่ในเว็บไซต์ผู้จัดการ ซึ่งจัดเป็นเว็บไซต์ข่าวสารออนไลน์ ที่แยกส่วนออกมาจากหนังสือพิมพ์ มีการเสนอข่าวสาร ที่หลากหลาย มีทั้งข่าวหนักและข่าวเบา นำเสนอ รวดเร็ว ทันเหตุการณ์ ซึ่งจัดได้ว่าเป็นการเสนอทางวารสารศาสตร์ออนไลน์ (Online Journalism) ของผู้จัดการที่แยกส่วนกับสื่อสิ่งพิมพ์ ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์ความคิดเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นเว็บมาสเตอร์หนังสือพิมพ์ออนไลน์ บุคคลในสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย นักกฎหมาย คารานักแสดงที่ถูกพาดพิง และนักวิชาการ เพื่อให้ทราบเกี่ยวกับมุมมองความคิดเห็นต่อคอลัมน์นี้ ซึ่งก็มีหลากหลายความคิดเห็น ดังนี้

2.1 กลวิธีการนำเสนอผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต

จากความคิดเห็นของผู้จัดทำข่าวสารออนไลน์ บุคคลในสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย และนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชนนั้น ต่างก็ให้ความเห็นเกี่ยวกับคอลัมน์บีสวไปในทางเดียวกันว่า ผู้เขียนมีวิธีการเขียนที่ฉลาด เพื่อหลีกเลี่ยงการ โคนฟ่องร้องกล่าวหา ไม่เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงออกมา ทำให้การเสนอเนื้อหาชู้ชบบีนินทา มีอิสระเต็มที่ นอกจากนี้ก็มีการใช้เทคโนโลยีเว็บบอร์ดมาประกอบเพื่อให้ผู้อ่านเข้ามาตอบ หรือคัดค้านเอง เกี่ยวกับชื่อบุคคลที่ถูกกล่าวถึงในเนื้อหา

“คอลัมน์บีบสิ่ว ก็เป็นคอลัมน์ซุบซิบทุกๆ ไป แต่มีวิธีการเสนอที่ฉลาด ไม่ระบุว่ากล่าวถึงใคร ก่อนข้างมีความคลุมเครือ ให้ผู้อ่านมาตอบ หรือคาดเดา ในเว็บบอร์ด ซึ่งก็ไม่มีข้อมูลหลักฐานยืนยันว่าเป็นเรื่องจริงหรือไม่ และเมื่อกล่าวถึงจรรยาบรรณหนังสือพิมพ์ที่ปฏิบัติในโลกแห่งความเป็นจริง เวลามานำเสนอในสื่ออินเทอร์เน็ตก็ควรเป็นไปตามนั้น หนังสือพิมพ์มีสิทธิ์จะโดนฟ้องได้ตลอดไม่ว่าจะอยู่สื่อไหน ซึ่งจะเห็นได้ว่าชื่อเจ็ดเองก็ระวังตัว ไม่เปิดเผยว่าตัวเองเป็นใคร เป็นลักษณะของนิรนาม ในส่วนการเสนอเนื้อหาที่ไม่กล่าวชื่อชัดเจน เพียงแต่อ้อมๆ เนื่องจากก็ยังอยู่ในส่วนของเว็บที่เสนอข่าวสาร ของหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ”

ชุตินทรา วัฒนกุล
เว็บมาสเตอร์เนชั่นกรุป
16 มีนาคม 2548

“เมื่อกล่าวถึงคอลัมน์ซุบซิบ ก็มีมานานแล้ว ปรากฏในสื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งถ้าไม่เหมาะสม มีการหมิ่นประมาท บก.ก็จะ โดนฟ้องได้ หากมีผู้เสียหายมาร้องเรียน ย้อนมาถึงคอลัมน์บีบสิ่ว ก็เป็นคอลัมน์ซุบซิบ แต่ต่างจากสื่อสิ่งพิมพ์ตรงที่มีการนำเอาเทคโนโลยีเว็บบอร์ดเข้ามาผสมเนื้อหา เช่น ถ้าอ่านเนื้อหาแล้วบางทีก็ไม่ทราบว่าเป็นใคร เนื่องจากไม่ได้ระบุชื่อชัดเจน จนกระทั่งมีคนมาเขียนคาดเดาในเว็บบอร์ดเป็นชื่อจริง ของดารานักแสดง ก็จะทำให้เข้าใจว่าเป็นใคร ซึ่งเป็นวิธีที่ฉลาดของชื่อเจ็ด ใช้ความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหา กับเว็บบอร์ด”

ปรเมศร์ มินศิริ
อุปนายกสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย
18 มีนาคม 2548

“การนำเสนอคอลัมน์ซุบซิบในสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น ก่อนข้างมีอิสระเสรีที่จะเขียน และไม่รู้ตัวตนที่แท้จริง มีลักษณะของนิรนาม ปกปิด ซึ่งตามตัวได้ยาก ด้วยลักษณะพิเศษของสื่ออินเทอร์เน็ต อย่างชื่อเจ็ดคนเขียนคอลัมน์นี้ เราก็ไม่รู้ว่าเป็นใคร ไม่มีการเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงออกมา การนำเสนอในสื่อออนไลน์ของชื่อเจ็ดจึงเขียนได้เต็มที่ ซุบซิบนิทานได้มากขึ้น โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นความจริงหรือเปล่า”

ศ.ศุภัญญา สุคบรรทัด
นักวิชาการสื่อสารมวลชน
30 มีนาคม 2548

2.2 การละเมิดสิทธิส่วนบุคคล และการเป็นบุคคลสาธารณะของดารานักแสดง

นักแสดง

ในมุมมองของนักกฎหมาย เกี่ยวกับการเสนอเนื้อหา คอลัมน์บีบสิวนั้น เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ในการเปิดเผยเรื่องเฉพาะในที่ลับ เช่น เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ ในทางกฎหมายก็ถือว่าถูกละเมิด ถ้ามีผู้ร้องเรียนก็สามารถฟ้องร้องเอาผิดได้

“การนำเสนอเนื้อหาคอลัมน์นี้ ค่อนข้างละเอียดอ่อน เป็นเรื่องของสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลในสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งจะมีความขัดแย้งระหว่างสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของดารานักแสดง กับ นักหนังสือพิมพ์ และประชาชนทั่วไป มันไม่มีความสมดุล จึงทำให้เกิดการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลดารานักแสดงขึ้นมา เนื่องจากจัดเป็นบุคคลสาธารณะที่สิทธิส่วนบุคคลจะน้อยกว่าคนทั่วไป เมื่อก้าวถึงเรื่องส่วนตัว ดารานักแสดงแล้ว ถ้าอยู่ในที่สาธารณะก็เสนอได้ตามสื่อหนังสือพิมพ์ นิตยสารต่างๆ แต่ถ้าเป็นเรื่องเฉพาะในที่ลับ ที่เปลี่ยว ก็จัดเป็นเรื่องสิทธิส่วนบุคคลอย่างเนื้อหาซอเจ็ด เรื่องเพศ เรื่องที่ลับ ก็เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ถึงแม้ไม่ได้ระบุชื่อจริง แต่ถ้าคาดเดาได้จากกรรบาย ลักษณะเด่น ฉายา ที่ทำให้ทราบว่าเป็นใคร ก็สามารถฟ้องร้องเอาผิดได้ ในทางกฎหมาย”

ไพบุลย์ อมรภิญโญเกียรติ

ผู้บริหารบริษัทจัดการสิทธิศิลปินไทย

22 มีนาคม 2548

“บุคคลสาธารณะก็มีสิทธิส่วนบุคคล แต่ต่างจากคนทั่วไปตรงที่สื่อสามารถเปิดเผยเรื่องราวชีวิตของบุคคลสาธารณะได้ระดับหนึ่ง ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวจริงๆ อย่างกรณีเรื่องเพศในที่ลับ ซึ่งคอลัมน์นี้นำเสนอ และตั้งฉายา บรรยายลักษณะเด่นของบุคคลที่กล่าวถึง เพื่อให้ผู้อ่านเข้ามาคาดเดา พาดพิงชื่อจริงดาราก็เข้าข่ายหมิ่นประมาท และละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ถ้าหากมีผู้เสียหายมาฟ้องร้องก็สามารถทำได้ โดยพิจารณาจากประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้อง”

ชฎามาศ ฐะเศรษฐกุล

ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนานโยบาย และกฎหมาย

28 มีนาคม 2548

“คอลัมน์นี้แสดงให้เห็นการไม่เคารพสิทธิส่วนบุคคล มีการพูดถึงเรื่องส่วนตัวในที่ลับ ซึ่งขัดกับกฎหมายที่บัญญัติไว้ว่า บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลเหมือนกัน รวมทั้งบุคคลสาธารณะด้วย”

รศ.สุธรรม อยู่ในธรรม

นักกฎหมาย

21 มีนาคม 2548

ในมุมมองของดารา นักแสดง ก็มองว่าบุคคลสาธารณะ ก็มีสิทธิส่วนบุคคลเหมือนคนทั่วไป แต่การที่สื่อเข้ามาเปิดเผยข้อมูลส่วนตัว เพื่อเผยแพร่ออกสู่สาธารณชนก็สามารถทำได้ แต่ก็ควรมีขอบเขต

“สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลสาธารณะน่าจะเท่ากับคนธรรมดา เพียงแต่ด้วยความที่เป็นสาธารณะของบุคคล จึงทำให้ถูกละเมิดได้ระดับหนึ่ง เพื่อเผยแพร่ให้คนทั่วไปรับรู้ แต่ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวจริง ๆ ก็ควรมีขอบเขต ตัวอย่างคอลัมน์นี้มันเกินขอบเขต ทำให้ผู้ถูกพาดพิงเสียหาย”

ดารานักแสดงคนที่ 1

28 มีนาคม 2548

“คอลัมน์นี้ซุบซิบนินทา เรื่องลับ เรื่องพฤติกรรมทางเพศ ของบุคคลเกินขอบเขตความเป็นส่วนตัว เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งบางเรื่องก็เดาได้ว่าเป็นดาราคอนไหนด จากการบรรยาย ฉายา ผลงาน มันก็ทำให้เค้าเสียหายได้”

ดารานักแสดงคนที่ 3

28 มีนาคม 2548

“สิทธิส่วนบุคคลของดาราถึงแม้จะมีน้อยกว่าคนทั่วไปแต่ก็ควรมีความเป็นส่วนตัวหลงเหลือบ้าง เรื่องคบใคร มีเพศสัมพันธ์กับใคร พูดกันปากต่อปากในคอลัมน์นี้ก็เท่ากับละเมิดความเป็นส่วนตัว และหมิ่นประมาท ถึงแม้จะไม่เอ่ยชื่อ แต่ก็มีการเดาในเว็บบอร์ด ใส่ชื่อจริงดาราทำให้เสียหาย”

ดารานักแสดงคนที่ 4

28 มีนาคม 2548

2.3 เนื้อหาไร้สาระ ไม่สร้างสรรค์ต่อสังคม

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นดารานักแสดงที่ถูกพาดพิง ต่างก็มองตรงกันว่า คอลัมน์นี้ ไม่มีสาระ ไม่สร้างสรรค์ นำเสนอข้อมูลไม่ชัดเจน พิสูจน์ไม่ได้ กรณีถูกพาดพิงชื่อ ก็จะ ไม่แก้ข่าว หรือฟ้องร้อง เพราะไม่มีหลักฐานพิสูจน์ได้ว่าจริงหรือไม่ เป็นการกล่าวขื่นมาลอยๆ หรือ ใส่ร้ายป้ายสี อย่างไรก็ตาม ผู้จัดการในฐานะสื่อ ที่นำเสนอข่าวสารก็ควรแสดงความรับผิดชอบ ใน ส่วนเว็บบอร์ดควรลบชื่อดาราที่ถูกพาดพิงออก

“คอลัมน์นี้เป็นการซุบซิบนินทา ไม่จรรโลงสังคม การนำเสนอที่ไม่มีข้อมูล หลัก ฐานชัดเจน เป็นเหมือนการนั่งเทียนเขียน สร้างเรื่องที่ไม่มีสาระ ไม่ประเทืองปัญญา ปลุกฝังให้คน ไทยสนใจแต่เรื่องผัวๆเมียๆ เรื่องส่วนตัว เรื่องฉาวๆ ซึ่งก็ตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติ ของมนุษย์ที่มักจะอยากฟังเรื่องที่ไม่ดีของผู้อื่น โดยเฉพาะดารา นักแสดง การที่มีชื่อดาราถูกพาดพิง ในเว็บบอร์ด ก็ควรจะลบออกด้วย เพราะไม่มีข้อมูล แน่ชัดมาระบุ เป็นการใส่ร้ายป้ายสี ทำให้เสื่อม เสี่ย ดาราก็เป็นคนเหมือนกัน มีความรู้สึก มีครอบครัว มีพ่อแม่ ควรให้เกียรติกันบ้าง ส่วนจะให้มี การฟ้องร้องที่ถูกหมิ่นประมาทนั้น ก็คิดว่าไม่ดีกว่า เพราะ มีแต่เสียกับเสีย สู้อาเวลาไปทำงาน สร้าง ผลงานต่อไปดีกว่า”

ดารานักแสดงคนที่ 1

28 มีนาคม 2548

“เห็นเนื้อหาคอลัมน์นี้แล้ว ก็คิดว่าไม่มีสาระอะไรเลย เป็นความสนุกของคนที่มีปากกาอยู่ในมือ อาจจะเขียนอะไรก็เขียน โดยไม่ได้คำนึงถึงความเป็นจริง คิดแต่ว่าถ้าเผยแพร่ไป แล้วคนอื่นจะสนุกด้วย ไม่ได้คำนึงถึงความเหมาะสม ดาราที่ถูกพาดพิงก็ไม่อยากจะตามไปแก้ข่าว อยู่ตลอด มันเสียเวลา หรือจะให้ฟ้องร้องขึ้นโรงขึ้นศาลก็จะเป็นข่าวมากขึ้นอีก สู้อาเราเฉยๆ ไป เดี่ยวก็เจิบเอง”

ดารานักแสดงคนที่ 2

28 มีนาคม 2548

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“เคยเข้าไปอ่านในคอลัมน์นี้แล้ว รู้สึกว่าไม่สร้างสรรค์ เป็นการชุบฉิมนิทา เรื่องไร้สาระ เรื่องต่ำกว่าระดับที่พิสูจน์ไม่ได้ว่าจริงหรือเปล่า บางทีก็ห่วงคนที่เข้าไปอ่านว่าจะมี ภูมิภาคเพียงพอหรือมีวิจารณ์มากน้อยแค่ไหนกับเรื่องพวกนี้ กรณีที่ถูกพาดพิง ปกติแล้วก็จะ ไม่ใส่ใจ เพราะมันเป็นเรื่องไม่จริงอยู่แล้ว จะให้ไปฟ้องร้องก็คิดว่า เสียเวลา และชื่อเสียงอีก อย่าง เห็นชื่อเพื่อนคาราด้วยกันถูกพาดพิงก็รู้สึกหดหู่ เหมือนกัน เป็นความสนุกของคนเขียนไม่กี่คนที่ไม่มี สำนึกความรับผิดชอบ”

คารานักแสดงคนที่ 3

29 มีนาคม 2548

2.4 ทางเลือกของข่าวสารบนสื่ออินเทอร์เน็ต

นอกจากนี้ทางผู้จัดการ ซึ่งเปิดคอลัมน์บีบีลิว ก็มีจุดยืนว่าคอลัมน์นี้จะเป็นทาง เลือกหนึ่งของกลุ่มผู้อ่าน ในสังคมอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีสิทธิ์ที่จะอ่านหรือไม่อ่านก็ได้ และตาม ธรรมชาติของสื่ออินเทอร์เน็ตก็มีทั้งเนื้อหาที่ได้สาระ และไร้สาระปะปนกันไป และความคิดเห็น จากบุคคลบางส่วน ที่คล้ายคลึงกัน

“เราพยายามปรับปรุงเว็บไซต์ เพื่อให้ตอบสนองผู้อ่านหลายกลุ่ม เสนอข่าวที่นอก เหนือจากสื่อสิ่งพิมพ์ มีการรายงานข่าวของตัวเองโดยเฉพาะ ในส่วนของคอลัมน์บีบีลิว ก็เป็นเพียง คอลัมน์หนึ่งของเว็บไซต์ ที่มีวิธีการเขียนแบบใหม่ๆ ช่วยเพิ่มสีสัน เป็นทางเลือกหนึ่งของผู้อ่าน ซึ่ง ที่ผ่านมา ผู้อ่านก็จะเข้ามาอ่านข่าวต่าง ๆ ในเว็บไซต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีเหตุการณ์สำคัญ ๆ อย่างเช่น เหตุการณ์คลื่นสึนามิในประเทศไทย ก็จะมีผู้อ่านเยอะมาก ตรงนี้ก็จะมีผลทำให้มีการลง โฆษณามากขึ้นตามมาด้วย ซึ่งก็เป็นรายได้ทางหนึ่งของเว็บไซต์”

นิรันดร์ เชาวภาวี

เว็บมาสเตอร์ผู้จัดการออนไลน์

5 มีนาคม 2548

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“คอลัมน์บีบสิ่ว ก็เป็นทางเลือกหนึ่งของเว็บไซต์ผู้จัดการ ที่เปิดขึ้นมาให้กลุ่มผู้อ่านที่ชอบเรื่องซุบซิบนินทาโดยเฉพาะ ได้แสดงความคิดเห็น ถ้ามองในแง่ความเป็นประโยชน์แล้วก็คงไม่มี แต่โดยรวมแล้วสื่อก็ต้องมีเนื้อหาหลากหลาย ตอบสนองตามกลุ่มคนอ่าน มีทั้งข่าวหนัก มีสาระ และข่าวเบา ที่ไม่มีสาระ อย่างการเสนอของข้อเจ็ดเป็นการจุดประเด็นขึ้นมา ในเรื่อง Human Interest หรือเรื่องที่อยู่ในความสนใจของมนุษย์ เป็นการสร้างอารมณ์ สร้างกระแส ให้ผู้อ่านเข้ามาตอบ ว่าใครจริงหรือไม่จริง เป็นการกระตุ้นให้คนแสดงออกมากขึ้น ซึ่งคนอ่านก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกเข้ามาอ่านหรือไม่อ่านได้ แต่ถ้าคอลัมน์นี้ปรากฏอยู่ในสื่อสิ่งพิมพ์ก็คงไม่เหมาะสม เพราะไม่สามารถควบคุมกลุ่มคนอ่านได้”

ผศ.ณรงค์ ขำวิจิตร

นักวิชาการสื่อสารมวลชน

30 มีนาคม 2548

“ตามธรรมชาติของสื่ออินเทอร์เน็ตก็มีทั้งสิ่งที่ดี และไม่ดีปะปนกัน เหมือนกับคนเราก็มีทั้งดีและไม่ดีอยู่ในตัว เนื้อหาคอลัมน์นี้ก็อีกด้าน อีกแง่มุมหนึ่งของสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งเข้าไปควบคุมได้ยาก เนื่องจากความเปิดกว้าง และแพร่ไปอย่างรวดเร็ว ในส่วนของการบริโภคอินเทอร์เน็ต ก็เป็นสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลของผู้่านที่จะเลือกอ่านหรือไม่อ่าน เชื่อหรือไม่เชื่อ”

รศ.สุธรรม อยู่ในธรรม

นักกฎหมาย

21 มีนาคม 2548

“คอลัมน์บีบสิ่วเป็นเหมือนพื้นที่ในการปลดปล่อย เป็นทางเลือกของคนในสังคม ซึ่งเราจะพบว่า การซุบซิบนินทานั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในสังคมออนไลน์เสมอ เหมือนเป็นการปลดปล่อย คนที่เข้ามาซุบซิบนินทา ก็จะชอบ และมีความพึงพอใจ เหมือนตอบสนองความต้องการภายใน”

วันฉัตร ผดุงรัตน์

ผู้ประกอบการเว็บไซต์

9 มีนาคม 2548

3. ความเห็นต่อการนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศในสื่อข่าวสาร

จากการศึกษาคอลัมน์บีบสิ่ว ซึ่งอยู่ในเว็บไซต์ข่าวสารออนไลน์ ที่มีการเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศเป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์ มุมมองความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องการเสนอเนื้อหาเรื่องเพศในสื่อข่าวสาร เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ต่อไป ซึ่งก็มีหลากหลายความ

คิดเห็น ที่มองว่า ในการเสนอเนื้อหาเรื่องเพศผ่านสื่อควรเป็นไปเพื่อประโยชน์ ให้ความรู้ แก่ คนในสังคม หรือถ้าเป็นเรื่องเพศในที่สาธารณะ ก็สามารถเสนอได้ในระดับหนึ่ง เช่น ข่าวคารา แด่งงาน หรือรักกับใคร ซึ่งเป็นประเด็นที่คนทั่วไปให้ความสนใจ ทำให้ข่าวขายได้ แต่ถ้าเป็นเรื่อง เพศในที่ลับ ที่ส่วนตัวจริงๆ ก็ไม่ควรนำเสนอ เพราะเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล

“การเสนอเนื้อหาเรื่องเพศ ถ้าเป็นไปเพื่อการให้ความรู้ เป็นประโยชน์ต่อ ส่วนรวมก็ถือว่าไม่ผิด อย่างเช่น คอลัมน์ตอบปัญหาเรื่องเพศ ตามสื่อหนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร ก็ เป็นสิ่งที่สามารถทำได้ แต่ถ้าเป็นการนำเสนอที่เป็นไปเพื่อการชูปชิตินินทา ก้าวล้ำเรื่องส่วนตัว เกินขอบเขตการให้ความรู้ ก็ถือว่าไม่เหมาะสม”

ชวกิจ หันประดิษฐ์
เว็บมาสเตอร์เครือมติชน
12 มีนาคม 2548

“เรื่องเพศ ก็มีทั้งที่เป็น public และ private กรณีของการเสนอเนื้อหาเรื่องเพศ เพื่อให้ความรู้ หรือเป็นเรื่องเพศที่ไม่ใช่ในที่ลับ เช่น การเสนอข่าวงานแด่งงานคารา เผยแพร่สู่ สาธารณะก็จัดเป็นเรื่อง public สื่อสามารถนำเสนอได้โดยไม่เข้าข่ายละเมิดสิทธิส่วนบุคคล แต่ถ้า เป็นเรื่องส่วนตัว ในที่ลับ ถ้ามีการ ไปขุดคุ้ย นำเสนอ อย่างเช่นพวกปาราไรซ์ ที่ก้าวล้ำเรื่องส่วนตัว ของคารา ขุดคุ้ยพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ก็เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคล”

ไพบุลย์ อมรภิญโญเกียรติ
ผู้บริหารบริษัทจัดการสิทธิศิลป์ไทย
22 มีนาคม 2548

“ประเด็นเรื่องเพศ เป็นเรื่องที่คนทั่วไปให้ความสนใจ เป็นเรื่องความอยากรู้ อยากเห็นตามธรรมชาติของคน สื่อมวลชนก็จะนำมาใช้เป็นจุดขาย เพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่าน ข่าวไหนที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ก็จะขายได้ โดยเฉพาะถ้าเป็นเรื่องของคารา ด้วยแล้วยังได้รับความนิยม”

เสกสรร เกิดพิพัฒน์
รักษาการผู้อำนวยการส่งเสริม และพัฒนาการใช้เทคโนโลยี

17 มีนาคม 2548

“ที่ผ่านมามีข่าวเรื่องเพศเกี่ยวกับตัวดารานักแสดงหลายคน ใครจะรักกับใครนอกจอ มักจะเป็นประเด็นที่สื่อนำมาเสนอ ซึ่งก็เข้าใจว่าเป็นเรื่องที่คนทั่วไปสนใจ จะทำให้ข่าวขายได้ แต่ก็ควรมีความเหมาะสมด้วย บางทีเป็นการก้าวล้ำเรื่องส่วนตัวเกินไป อย่างเรื่องผัวๆเมียๆ เรื่องภายในครอบครัว ก็ไม่ควรซุกซุ่มนำมาเสนอ”

ดารานักแสดงคนที่ 4

31 มีนาคม 2548

“การเสนอเรื่องเพศในพื้นที่สื่อข่าวสารออนไลน์ น่าจะสร้างเป็นพื้นที่การเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์โดยรวม ไม่ใช่ปล่อยให้มีการพูดถึงเรื่องเพศโดยไม่มีขอบเขต ใช้ถ้อยคำหยาบคาย ระบายความก้าวร้าว เกือบกด จนสร้างความเสียหายต่อผู้อื่น”

พ.ญ.พรรณพิมล หล่อตระกูล

นักวิชาการด้านจิตวิทยา

6 พฤษภาคม 2548

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกบนสื่ออินเทอร์เน็ต

จากการศึกษา การนำเสนอเนื้อหาอคติบนบีบลิท ในสื่ออินเทอร์เน็ตจะเห็นได้ว่ามีลักษณะที่เปิดกว้าง ชูขบขันหาได้เต็มที่ ในส่วนของการแสดงความคิดเห็นในเว็บบอร์ดก็สามารถชูขบขันหาต่อประเด็นจากที่ข้อเจ็ดนำเสนอได้ ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์ความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพการแสดงความคิดเห็น ในสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งส่วนหนึ่งแสดงความเห็นด้วยการมีสิทธิเสรีภาพแสดงความคิดเห็นในเว็บบอร์ด หรือกระดานแสดงความคิดเห็น แต่ก็ต้องมีความเหมาะสม และเป็นไปเพื่อการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้แก่คนในสังคม

“การแสดงความคิดเห็นในเว็บบอร์ดก็เป็นสิทธิหนึ่ง ที่ผู้อ่านสามารถทำได้ แต่ก็ต้องมีขอบเขต ไม่ใช่คำหยาบคาย หรือทำให้เกิดความแตกแยก คูหมั่นสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ในหนังสือพิมพ์ออนไลน์เราก็จะมีเว็บบอร์ดท้ายข่าว ให้แสดงความคิดเห็น และมีเว็บบอร์ดที่เป็นกระทู้ต่างหาก ซึ่งทางองค์กรเราก็สนับสนุนให้ผู้อ่านได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น พัฒนาตัวเองด้านความรู้ นอกจากนี้เราก็จะรู้ผลตอบรับของผู้อ่านด้วย หลังจากที่อ่านข่าวแล้ว มีความคิดเห็นอย่างไร สนใจข่าวไหนมากที่สุด ซึ่งจะแตกต่างจากสื่อสิ่งพิมพ์ที่เราจะไม่รู้”

ชวกิจ หันประดิษฐ์

เว็บมาสเตอร์เครือมติชน

12 มีนาคม 2548

“ทางพันธุทิพย์ได้จัดระเบียบสำหรับการแสดงความคิดเห็น คือ ให้มีการลงทะเบียนก่อน เป็นการสร้างระเบียบขึ้นมาในโลกออนไลน์ และเราจะมีกฎกติกาให้ผู้เข้ารับทราบ และปฏิบัติ เว็บไซต์ของเราจึงไม่มีข้อความที่มาโพสต์ด่ากัน ชุบชิบนิทา หรือใช้คำรุนแรง แต่จะเป็นลักษณะของการแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ แลกเปลี่ยนกัน เช่น วิจารณ์ภาพยนตร์ ละคร เพลง ผลงานของดารา ซึ่งทางเราก็เห็นด้วยกับการโต้ตอบ แสดงความคิดเห็นในพื้นที่อินเทอร์เน็ต ซึ่งสามารถเป็นแหล่งของการพูดคุย แลกเปลี่ยนความคิด ความรู้ในสังคมได้”

วันฉัตร ผดุงรัตน์

ผู้ประกอบการเว็บไซต์

9 มีนาคม 2548

ขณะเดียวกัน ผู้ให้สัมภาษณ์บางท่านก็มองว่า เสรีภาพในการแสดงออกบนสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น บางครั้งก็ถูกใช้ในทางที่ไม่สร้างสรรค์ และด้วยลักษณะที่เปิดกว้าง ไม่สามารถระบุตัวตนที่แท้จริงของผู้ที่แสดงความคิดเห็นได้ ก็ยังทำให้ผู้ใช้ไม่มีจิตสำนึก ความรับผิดชอบ ดังความคิดเห็นต่อไปนี้

“เว็บไซต์ แสดงความคิดเห็น มักจะไม่ได้นำมาใช้ในทางที่สร้างสรรค์ เช่น การชุบชิบนิทา พูดถึงเว็บไซต์แล้วก็ดีในแง่ของการมีส่วนร่วม เพื่อแสดงความคิดเห็น แต่น่าจะมีการเปิดเผยตัวเอง มีการลงทะเบียน เหมือนที่พันธุทิพย์ทำ”

เสกสรร เกิดพิพัฒน์

รักษาการผู้อำนวยการส่งเสริม และพัฒนาการใช้เทคโนโลยี

17 มีนาคม 2548

“คนที่เข้ามาแสดงความคิดเห็นในเว็บไซต์ บางกลุ่มก็ใช้เสรีภาพ อย่างไม่มีขอบเขต ไม่คำนึงถึงใจเขาใจเรา อย่างเช่น เว็บไซต์คอลัมน์บีบสิ่ว ก็จะเต็มไปด้วยข้อความที่ไม่สร้างสรรค์ มีการชุบชิบนิทา เรื่องดาราอย่างสนุกปาก โดยที่เราก็มั่นใจว่ามันเป็นจริงแค่ไหน ซึ่งมันก็เป็นข้อความที่แพร่หลายไปอย่างรวดเร็ว และเราก็ไม่สามารถรู้ได้ว่าใครเป็นคนโพสต์”

คารานักแสดงคนที่ 4

31 มีนาคม 2548

ในส่วนของนักวิชาการก็มองว่าอินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ในโลกเสมือนจริงที่มีความเป็นนิรนาม จึงเอื้อต่อการปลดปล่อย ระบายอารมณ์ หรือสัจธาตุญาณที่อยู่ภายในตัวมนุษย์ ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริง ไม่ค่อยได้แสดงออก

“สิทธิเสรีภาพการแสดงความคิดเห็นในสื่ออินเทอร์เน็ต มีมาก ด้วยลักษณะที่เปิดกว้างของสื่ออินเทอร์เน็ต ความปกปิด ไม่มีตัวตนที่แท้จริง ทำให้คนแสดงความคิดเห็นโดยไม่หวั่นเกรง และปลดปล่อย สัจธาตุญาณดิบ ที่ไม่แสดงออกในโลกแห่งความเป็นจริง”

ศ.สุกัญญา สุกบรรทัด
นักวิชาการสื่อสารมวลชน
30 มีนาคม 2548

“เสรีภาพของการใช้เว็บบอร์ดนั้น สามารถทำได้เต็มที่ ในโลกเสมือนจริงนี้ ทำให้คนหลากหลายประเภทเข้ามา ซึ่งจะเห็นว่าบางความคิดเห็นใช้ถ้อยคำรุนแรง หยาบคาย ชูชบนิพนิตาต่ออย่างเมามัน ก็อาจจะเป็นไปได้ 2 กรณี คือ มาจากกลุ่มคนที่ในโลกแห่งความเป็นจริงก้าวร้าว พอมายู่ในโลกเสมือนจริงบนสื่ออินเทอร์เน็ต ก็ก้าวร้าวด้วย และอีกกรณีในโลกแห่งความเป็นจริงไม่แสดงออก แต่พอมายู่บนสื่ออินเทอร์เน็ต ก็ปลดปล่อย ระบายความก้าวร้าวนี้ออกมา”

พ.ญ.พรรณพิมล หล่อตระกูล
นักวิชาการด้านจิตวิทยา
6 พฤษภาคม 2548

5. ประเด็นทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการเสนอข่าวสารออนไลน์ และการแสดงความคิดเห็น

ประเด็นเรื่องทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการเสนอข่าวสารออนไลน์นั้นก็สืบเนื่องมาจากการมีสิทธิเสรีภาพ อย่างไม่มีข้อจำกัดในสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งทำให้คนขาดจิตสำนึก ความรับผิดชอบ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ เกี่ยวกับประเด็นทางจริยธรรมซึ่งได้รับความเห็นสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันว่า อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่มีความเปิดกว้าง คนจึงใช้ด้วยความอิสระ เสรี โดยขาดการปลูกฝังจิตสำนึกทางศีลธรรม จริยธรรม คนใช้อินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ระบาย ความคิด ใสร้ายค่าทอกัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อโลกแห่งความเป็นจริงได้

“ในส่วนของเว็บบอร์ดแสดงความคิดเห็น เนชั่นเคยทำ แต่ก็มีปัญหา คนที่เข้ามาเล่นบางส่วนมีพฤติกรรมที่ควบคุมไม่ได้ และด้วยความที่อยู่ในสื่ออินเทอร์เน็ตมันก็จะเผยแพร่ไปอย่างรวดเร็ว แม้จะมีการสแกน ทำระบบแจ้งเตือน แต่ก็เป็นการทำหลังจากที่โพสต์ไปแล้ว ซึ่งก็ส่งผลเสีย จะเห็นได้ว่าเสรีภาพในสื่ออินเทอร์เน็ต มันมีมาก คนที่เข้ามาบางคนก็ไม่ได้ใช้จริยธรรมในโลกแห่งความเป็นจริง ใช้คำหยาบคาย หรือไม่สร้างสรรค์ อย่างเช่น การชูปชิตนินทา ซึ่งในโลกแห่งความเป็นจริงก็เกิดขึ้นอยู่แล้ว แต่พอมาอยู่ในโลกอินเทอร์เน็ตก็ยิ่งเลวร้าย เพราะเป็นโลกเสมือนที่ไม่รู้ตัวตนที่แท้จริง จึงสามารถทำได้โดยไม่เกรงกลัว”

ชุตินทรา วัฒนกุล
เว็บมาสเตอร์เนชั่นกรุป
16 มีนาคม 2548

“ปัญหาจริยธรรมในสื่ออินเทอร์เน็ตส่วนใหญ่อยู่ที่ตัวคน จิตสำนึก จริยธรรมในใจของคน จากการที่มีเสรีภาพเสนอข้อมูล ข่าวสาร หรือแสดงความคิดเห็นโดยไม่จำกัด จึงทำให้ใช้สิทธินั้น จนขาดจิตสำนึก ความรับผิดชอบต่อสังคม”

ปรเมศร์ มินศิริ
อุปนายกสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย
18 มีนาคม 2548

“ปัญหาสังคมโดยรวมตอนนี้ เราไม่มีศีลธรรมเชิงปัจเจก ในสังคมอินเทอร์เน็ตจะมีทั้ง hate speech และ love speech ซึ่งเรามักจะพบว่า hate speech หรือคำพูดที่ใส่ร้าย ก่อให้เกิดความเกลียดชังมันจะมากกว่า โดยเฉพาะลักษณะพิเศษของสื่ออินเทอร์เน็ต มันทำให้ข้ามพรมแดนแพร่หลายอย่างรวดเร็ว ขากแก่การควบคุม”

รศ.สุธรรม อยู่ในธรรม
นักกฎหมาย
21 มีนาคม 2548

“ปัญหาจริยธรรมในสื่ออินเทอร์เน็ตจากการเสนอข้อมูลข่าวสารที่ไม่เหมาะสม และใช้เว็บบอร์ด พบว่ามีการใช้ภาษาไม่เหมาะสม นำมาใช้ในทางที่ไม่สร้างสรรค์ เช่น การชูปชิตนินทา อย่างกรณีคอลัมน์ชื่อเจ็ดก็ใช้คำรุนแรง สองแง่สองง่าม ค่อนข้างก้าวล้ำสิทธิส่วนบุคคล”

เสกสรร เกิดพิพัฒน์
รักษาการผู้อำนวยการส่งเสริม และพัฒนาการใช้เทคโนโลยี
17 มีนาคม 2548

“คนในสังคมไทย ส่วนใหญ่ ใช้อินเทอร์เน็ตอย่างไม่มีความรอบคอบ อย่างการแสดงความคิดเห็นในเว็บบอร์ด ไทยเรารับมาจากต่างประเทศ แต่การใช้ต่างกัน เราไม่มี ระเบียบวินัย จิตสำนึกรับผิดชอบ จึงใช้อย่างเต็มที่ มีถ้อยคำหยาบคาย ใส่ร้ายป้ายสี ค่าทอกัน”

วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์

นักวิชาการด้านสังคม

4 พฤษภาคม 2548

“อินเทอร์เน็ตกลายเป็นพื้นที่ใส่ร้าย ค่ากัน ด้วยการปกปิดตัวตน หรือนิรนาม ส่งผลกระทบต่อความเป็นจริง คนที่ถูกพาดพิงก็จะเสียหาย อินเทอร์เน็ตเป็นเหมือนที่ทิ้งขยะ ที่ระบายความคิดทางจริยธรรมที่ต่ำเป็นปัญหาทางจริยธรรมที่สะท้อนให้เห็นค่านิยมในสังคมไทย ให้คุณค่าทางศีลธรรมต่ำ”

ศ.สุกัญญา สุกบรรทัด

นักวิชาการสื่อสารมวลชน

30 มีนาคม 2548

6. ความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมวิชาชีพ กับการเสนอข้อมูลในสื่อออนไลน์

จากปัญหาการใช้เสรีภาพ ในการเสนอข้อมูล ข่าวสาร และแสดงความคิดเห็น ในสื่ออินเทอร์เน็ต โดยไม่มีความรับผิดชอบ ทำให้เกิดการรวมตัวกันสร้างข้อบังคับทางจริยธรรมวิชาชีพขึ้นมา เพื่อเป็นแนวปฏิบัติให้ผู้ที่จัดทำเว็บไซต์ เรียกว่า ร่างจริยธรรมวิชาชีพผู้ดูแลเว็บไทย ซึ่งจะมีข้อปฏิบัติ เกณฑ์การจัดทำเนื้อหา ในเว็บไซต์ให้เหมาะสม โดยมีแนวปฏิบัติคล้ายจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ซึ่งก็เคยเกิดปัญหาคล้ายคลึงกันมาก่อน ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ในความคิดเห็นเกี่ยวกับจริยธรรมวิชาชีพ

จากการสัมภาษณ์นักหนังสือพิมพ์ และผู้บริหารระดับสูงของสภากาชาดหนังสือพิมพ์ ทำให้ทราบว่า จริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ซึ่งมีผลบังคับใช้สำหรับนักหนังสือพิมพ์ และผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์นั้น ไม่ได้ครอบคลุมมาถึงการเสนอข่าวสารออนไลน์ หนังสือพิมพ์ออนไลน์ หรือเว็บไซต์ข่าวสารออนไลน์ อย่างไรก็ตาม ผู้ให้สัมภาษณ์ก็ได้กล่าวถึง แนวโน้มในอนาคตว่า อาจจะมีการจัดทำจริยธรรมวิชาชีพสื่อมวลชน ที่รวมสื่อทั้งหมด ครอบคลุม ถึงสื่ออินเทอร์เน็ต ด้วย เนื่องจากเห็นว่า ในปัจจุบันปัญหาการใช้เสรีภาพ โดยขาดความรับผิดชอบต่อกระจายมายังสื่ออินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นสื่อที่เปิดกว้างมากกว่าสื่อสิ่งพิมพ์ และควบคุมได้ยาก

“จริยธรรมหนังสือพิมพ์ที่มีตอนนี้ เป็นหลักในการควบคุมเฉพาะส่วนของสื่อหนังสือพิมพ์เท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงส่วนของสื่อข่าวสารออนไลน์ หรือสื่ออินเทอร์เน็ต แต่ในอนาคต เราก็อาจจะจัดทำจริยธรรมวิชาชีพสื่อมวลชน ที่จะสามารถใช้ได้กับทุกสื่อ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่ออินเทอร์เน็ตนั้น ปัจจุบัน เป็นสื่อที่ควบคุมได้ยาก เปิดกว้างมากกว่าสื่ออื่น จึงมักจะมีปัญหาการใช้โดยขาดจิตสำนึกรับผิดชอบตามมา”

สัมพัศ พึ่งประคิษฐ์

ผู้อำนวยการสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

28 มีนาคม 2548

นอกจากนี้ผู้วิจัยก็ได้สัมภาษณ์ความคิดเห็น ผู้ที่เกี่ยวข้องในสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย เกี่ยวกับจริยธรรมวิชาชีพผู้ดูแลเว็บซึ่งพบว่า ไม่มีผลบังคับใช้กับทุกเว็บไซต์ เป็นเรื่องของความสมัครใจ อย่างไรก็ตาม สมาคมผู้ดูแลเว็บไทยก็จะมีการรณรงค์ กรณีสมีการร้องเรียนเข้ามา ถ้าพบเว็บไซต์ที่ไม่เหมาะสม ถึงแม้เว็บไซต์นั้นจะไม่ได้ลงนาม แต่ทางสมาคมก็สามารถดำเนินการพิจารณาได้ระดับหนึ่งตามความเหมาะสม

“จริยธรรมวิชาชีพผู้ดูแลเว็บไทย เกิดขึ้นมาเพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับ เว็บบราวเซอร์ ประกาศใช้เมื่อปี 46 ซึ่งที่ผ่านมา มีผู้ประกอบการเว็บไซต์ให้ความร่วมมือมาลงนามประมาณ ร้อยกว่าเว็บไซต์ ผู้ที่มาลงนามก็ต้องปฏิบัติตามจริยธรรมที่มีแต่ละหมวด ซึ่งก็จะคล้ายกับจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์”

พ.ต.อ.ญาณพล ชัยยืน

นายกสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย

14 มีนาคม 2548

“สมาคมผู้ดูแลเว็บไทย เป็นเหมือน องค์กรเสมือนจริง Virtual Organization ที่ดูแลในส่วนของการนำเสนอเนื้อหาในเว็บไซต์ แต่ก็ไม่ครอบคลุมทั้งหมด จริยธรรมวิชาชีพผู้ดูแลเว็บ จะเป็นแนวควบคุมกำกับดูแล เว็บไซต์ที่มาลงนาม ซึ่งทางกรรมการสมาคมจะรับรองว่า เป็นเว็บไซต์ที่ถูกต้องทางจริยธรรม ร่างจริยธรรมวิชาชีพจึงไม่มีผลบังคับใช้กับทุกเว็บไซต์ ซึ่งแตกต่างจากจริยธรรมหนังสือพิมพ์ ที่ครอบคลุมกับนักหนังสือพิมพ์ และผู้ประกอบการวิชาชีพ”

ศิวัตร์ เขาวรีวงษ์

รองเลขาธิการสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย

21 มีนาคม 2548

ในส่วนของความคิดเห็นผู้ผลิตสื่อ และนักวิชาการต่างก็เห็นพ้องตรงกันว่า สื่อควรจะมีอุดมการณ์ มีจรรยาบรรณในวิชาชีพเสมอ ไม่ว่าจะนำเสนอข่าวในสื่อสิ่งพิมพ์ หรือ สื่อใหม่อย่างสื่ออินเทอร์เน็ต

“จริยธรรมวิชาชีพควรจะติดตัวสื่อมวลชน ไม่ว่าจะเสนอในสื่อหนังสือพิมพ์ หรือ สื่ออินเทอร์เน็ตก็ควรปฏิบัติตาม อย่างกรณีของการเสนอข่าวสารในหนังสือพิมพ์ออนไลน์ ก็ควรเป็นไปตามการเสนอในสื่อหนังสือพิมพ์ ที่ยึดในจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์”

ชุตินทรา วัฒนกุล
เว็บมาสเตอร์เนชั่นกรุป
16 มีนาคม 2548

“นักหนังสือพิมพ์เมื่อมาผลิตข่าวสารออนไลน์ก็ควรยึดมั่นตามหลักจรรยาบรรณวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ปฏิบัติแบบไหนในสื่อหนังสือพิมพ์ เมื่อมาอยู่ในสื่ออินเทอร์เน็ต ก็ควรปฏิบัติตามนั้นด้วย”

อาจารย์รุจน์ โกมลบุตร
นักวิชาการสื่อสารมวลชน
29 มีนาคม 2548

“ในการเสนอหนังสือพิมพ์ออนไลน์ ผู้จัดทำน่าจะยึดตามหลักจริยธรรมวิชาชีพหนังสือพิมพ์ด้วย ควรมีลักษณะของจริยธรรมเชิงธุรกิจ ไม่ว่าจะอยู่สื่อเก่า หรือสื่อใหม่ ผู้ประกอบธุรกิจสื่อจะต้องมีสำนึก มีจริยธรรม แสดงความรับผิดชอบต่อสังคม”

วัลลภ ตังคณานุรักษ์
นักวิชาการด้านสังคม
4 พฤษภาคม 2548

7. ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาทางจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการเสนอข่าวสารออนไลน์ และการแสดงความคิดเห็น

ปัญหาทางจริยธรรมที่เกี่ยวกับการเสนอข่าวสารออนไลน์ และการแสดงความคิดเห็นนั้นก็เกิดจาก การใช้เสรีภาพโดยขาดจิตสำนึก ความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างกรณีของคอลัมน์บีบลิวิเว็ทไซต์ผู้จัดการ ก็มีการนำเสนอเรื่องซุบซิบนินทา และใช้เทคโนโลยีเว็บบอร์ดเพื่อให้คนได้มาคาดเดาชื่อของบุคคลที่กล่าวถึง และแสดงความคิดเห็น หรือซุบซิบนินทาต่อ ซึ่งส่งผลกระทบต่อโลกความเป็นจริง ผู้ที่ถูกพาดพิง ซึ่งเป็นดารานักแสดงในวงการบันเทิง ต่างก็เสื่อมเสียชื่อเสียง

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ ความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหานี้ ซึ่ง
ก็มีหลากหลายความคิดเห็น ดังนี้

“การมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในเว็บบอร์ด จัดเป็นปัญหาทางจริยธรรมหนึ่ง
ซึ่งการใช้เสรีภาพแสดงความคิดเห็นโดยไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะตามมา อย่างเช่นกรณีของการใช้
เว็บบอร์ดเพื่อการชุบชิบนินทา ใส่ร้าย หรือพาดพิงชื่อจริงของดารา ในคอลัมน์บับลิว ซึ่งก็ทำให้
ดาราที่ถูกพาดพิงเสียชื่อเสียง ทางแก้ไข คือ เว็บไซต์ผู้จัดการควรพิจารณาลบความคิดเห็นที่พาดพิง
ชื่อดาราออกทันที และมีกฎเกณฑ์ระบุในเว็บบอร์ดว่าห้ามพาดพิงชื่อดารา ลงในความคิดเห็น”

ปรเมศร์ มินศิริ

อุปนายกสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย

18 มีนาคม 2548

“ปัจจุบันเรากำลังร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ ซึ่งคาดว่าจะช่วยแก้ไขปัญหานี้ในระดับหนึ่ง ซึ่งพระราชบัญญัตินี้จะครอบคลุมทั้งใน
แง่ของเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม และผู้ประกอบการเว็บไซต์ที่ไม่ได้ดำเนินการลบข้อความที่ไม่
เหมาะสม นอกจากนี้จะมีการปลูกฝังเรื่องจริยธรรม ในระบบการศึกษา ตั้งแต่วัยเด็กเยาวชน
สร้างกลไกที่จะป้องกันการใช้ในทางที่ผิด สร้าง Self Regulation หรือกลไกกำกับดูแลตนเอง ซึ่งคน
จะต้องตื่นตัวในสิทธิตัวเอง ถ้าถูกลิขิตรอนก็จะต้องลุกขึ้นมาต่อสู้ เหมือนในสังคมต่างประเทศ”

ชฎามาศ ธุวะเศรษฐกุล

ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนานโยบาย และกฎหมาย

28 มีนาคม 2548

“ในการแสดงความคิดเห็น ควรมีการเปิดเผยตัวเอง เช่น สร้างระบบการลง
ทะเบียน มีการใส่ Username และ Password ถ้าหากมีปัญหาเรื่องการโพสต์ข้อความไม่เหมาะสมก็จะ
ตามสืบได้ นอกจากนี้ควรมีการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม กับการใช้สื่ออินเทอร์เน็ต ไปสู่เยาวชน
ไทย”

เสกสรร เกิดพิพัฒน์

รักษาการผู้อำนวยการส่งเสริม และพัฒนาการใช้เทคโนโลยี

17 มีนาคม 2548

“แนวทางแก้ไขแรกภาครัฐควรให้ความสนใจกับการพัฒนาทางสังคม และ
ศีลธรรมของคนในสังคม ควรมีการปลูกฝังให้มากขึ้น ในภาพรวมใหญ่รัฐบาลต้องให้ความสำคัญ
กับเรื่องของศีลธรรม การปลูกฝังทัศนคติเกี่ยวกับหน้าที่ของพลเมืองในระบบประชาธิปไตยแบบทุน
นิยมให้ชัดเจน แนวทางต่อมา สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับไอซีที ต้องให้ความสำคัญกับการกำกับดูแล
มากขึ้น ควรมีกฎจรรยาบรรณที่ชัดเจน ทั้งสำหรับเว็บมาสเตอร์ และผู้ที่เข้าไปแสดงความคิดเห็น ว่า
จะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้อื่น”

ศ.สุกัญญา สูดบรรทัด
นักวิชาการสื่อสารมวลชน
30 มีนาคม 2548

“เบื้องต้น เว็บไซต์ต้องสร้างเงื่อนไข ที่ผลักดันให้ผู้ใช้ ตระหนักถึงจริยธรรม ความ
รับผิดชอบ ควรมีการให้ระบุไอดีผู้ใช้ เพื่อสร้างกฎเกณฑ์ สร้างบรรยากาศทางจริยธรรมให้คนมี
ส่วนร่วม มีความรับผิดชอบ”

อาจารย์รุ่งนั โคมลบุตร
นักวิชาการสื่อสารมวลชน
29 มีนาคม 2548

“หน่วยงานรัฐควรจะทำกับดูแลการใช้เว็บบอร์ดให้มากขึ้น ควรสร้างกลไกป้องกัน
ถ้าพบว่าไม่เหมาะสมก็ต้องดำเนินการ นอกจากนี้ควรส่งเสริมการสร้างจิตสำนึกของสื่อให้มี
จริยธรรมเชิงธุรกิจ”

วัลลภ ดังคณานุรักษ์
นักวิชาการด้านสังคม
4 พฤษภาคม 2548

“ควรสร้างกติกาทิศทางสังคมร่วมกัน สำหรับพื้นที่สาธารณะบนสื่ออินเทอร์เน็ต ใน
กรณีของรูปแบบเว็บบอร์ดคอลัมน์บีบสิ่ว ที่เป็นไปเพื่อการปลดปล่อย ชุบชีวิตนิทานต่อประเด็น
อย่างสนุกเหมายัน ซึ่งอยู่บนพื้นที่สาธารณะในเว็บไซด์ข่าวสารออนไลน์ ก็ไม่ค่อยเหมาะสม น่าจะมี
การลดความเป็นสาธารณะลงส่วนหนึ่ง โดยสร้างระบบลงทะเบียน เพื่อให้ผู้ที่ชอบเรื่องนี้โดยเฉพาะ
เข้ามาอ่าน”

พ.ญ.พรรณพิมล หล่อตระกูล
นักวิชาการด้านจิตวิทยา
6 พฤษภาคม 2548

นอกจากนี้ในส่วนของดารานักแสดงที่ถูกพาดพิงถึงในเว็บบอร์ดคอลัมน์บีบ ลิว ก็แสดงความคิดเห็นแนวเดียวกันว่า ผู้จัดการควรลบข้อความที่มีชื่อดาราพาดพิงอยู่ เนื่องจาก เป็นเหมือนการใส่ร้ายป้ายสี โดยไม่มีข้อมูล หลักฐานชัดเจน อีกทั้งควรมีระบบการแสดงความ คิดเห็น โดยให้ผู้ที่เข้ามาแสดงความคิดเห็นได้ลงทะเบียน เหมือนกับที่เว็บไซต์พันทิพย์ทำ ซึ่งจะ สามารถตรวจสอบที่มาของข้อความได้

ความคิดเห็นตามที่ยกมาข้างต้นนั้น สามารถสรุปเป็นแนวทางแก้ไข ดังนี้

1. ภาครัฐควรให้ความสำคัญในการพัฒนาสังคม มีการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ในตัวคน ให้มากขึ้น โดยควรเริ่มตั้งแต่วัยเด็กเยาวชน สร้างกลไกที่จะป้องกันการใช้ในทางที่ผิด
2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ต้องให้ความสำคัญกับการกำกับดูแล มากขึ้น ควรมีกฎจรรยาบรรณที่ชัดเจน ทั้งสำหรับเว็บมาสเตอร์ และผู้ที่เข้าไปแสดงความ คิดเห็นว่าจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และผู้อื่น
3. กรณีที่มีข้อความไม่เหมาะสม ในเว็บบอร์ด เช่น ข้อความที่เข้าข่ายหมิ่นประมาท ข้อความที่ ใส่ร้ายป้ายสี โดยไม่มีข้อมูลหลักฐานชัดเจน ซึ่งทำให้คนที่ถูกพาดพิงเสื่อมเสียชื่อเสียง เว็บ มาสเตอร์ควรแสดงความรับผิดชอบ โดยพิจารณาลบข้อความนั้นออก
4. การแสดงความคิดเห็นในเว็บบอร์ด ควรมีการสร้างระบบลงทะเบียน โดยให้กรอกข้อมูล ส่วนตัว ของผู้ที่แสดงความคิดเห็น มีการใช้ ชื่อก่อนเข้าใช้ และรหัสผ่าน ทั้งนี้ก็เพื่อให้ สามารถตามตัวบุคคลที่ลงข้อความไม่เหมาะสมมาดำเนินการตามกฎหมายได้
5. สร้าง Self Regulation หรือกลไกกำกับดูแลตนเอง ปลูกฝังให้คนมีความตระหนักในสิทธิ ของตนเอง ถ้าถูกลิขรอนก็ต้องลุกขึ้นมาต่อสู้ เช่น กรณีถูกพาดพิงในคอลัมน์ซุบซิบ โดย เป็นลักษณะของการถูกใส่ร้าย ที่ไม่มีข้อมูลชัดเจน ก็ควรจะดำเนินการฟ้องร้องทันที เพราะ เป็นการเข้าข่ายถูกหมิ่นประมาท